Norske statsunderstøttede

Folke=
Bok=
Samlin=
=ger

Denne bok tilhører:

FOLKEBIBLIOTEKET
163K

QUISLING HAR SAGT -

Dreisling

QUISLING

HAR SAGT -

CITATER FRA TALER
OG AVISARTIKLER

I

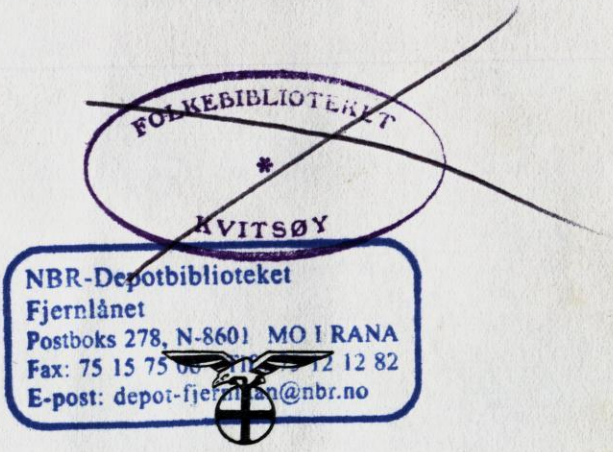

I KOMMISJON HOS
J. M. STENERSENS FORLAG
OSLO 1940

Utgiver: NS Propagandaavdeling, Oslo.
Trykk: J. Chr. Gundersen, Oslo.

FORORD

Selv for dem som har fulgt Quisling i alle år i hans utrettelige kamp for vårt folks frihet og selvstendighet har det alltid, om og om igjen, vært som en oplevelse å se hvorledes de ting han har forutsagt er gått i opfyllelse. Alltid har begivenhetene vist at det syn han fremholdt, den vei han gikk, var den riktige.

Denne bok, som inneholder korte utsnitt av taler og artikler av Vidkun Quisling i årene 1930—1940, dokumenterer riktigheten av dette. Enhver kan, ved å [illegible] menligne disse taler og artikler med de [illegible] givenheter, selv konstatere hans enestå[illegible] fremsyn og hans evne til å bedømme rikt[illegible] innviklede situasjoner både hjemme og ute[illegible]

Ved alle artikler er angitt kilde. Titler [illegible] hvor originalartiklene har titel og alltid i [illegible] melse med disse.

Ingen som har fulgt med i Quislings åre[illegible] for vår frihet og rett, kan være i tvil om at [illegible] største konstruktive statsmann Norge har fos[illegible]ret siden Harald Hårfagre førte *sin* kamp for å samle Norge til et *rike*. I vår tid fører Quisling kampen for å virkeliggjøre det som Ibsen så klart har uttrykt i sitt ord: *Norge var et rike. Det skal bli et folk.*

Utsendt til skolene
myndighetenes for-

FOLKEBIBLIOTEKET
165
KVITSØY

I ti år har Quisling ført en uavbrutt kamp for at vårt land skulde stå rustet, moralsk og militært, til å møte de svære omveltninger som han forlengst har forutsett og forutsagt. Efter at han kom hjem fra et mangeårig ophold i Sovjetrussland tok Quisling straks kampen op for å få det norske folk til å forstå den fare som truet oss gjennem den katastrofepolitikk som blev ført i vårt land.

De utsnitt av taler og artikler som her er samlet, gir et billede av denne Quislings kamp for å få folk til å forstå tidens tale og finne sin plass mellem nasjonene.

Man vil se at der går en ubrutt linje gjennnem hele Quislings virke i disse årene, fra hans artikkel «Politiske tanker ved Fridtjof Nansens død» skrevet den 24. mai, 1930, til hans store tale i Oslo den 26. september 1940, dagen efter at Nasjonal Samling var brudt gjennem i vårt land og det nye styre innsatt og det er: *tanken på hvordan vårt fedreland skulde komme frelst gjennem de vanskeligheter og farer som alltid følger et stort tidehverv.*

I ti år har hans advarende røst lydt for det norske folket, men størstedelen av folket sov. Måtte folket vårt nu i den ellevte time lytte til hans ord. Det norske folket har fått enda en siste chanse til å beskikke sitt hus. Der er enda en vei å gå, slik at vi kan gjenoprette de ulykker landet vårt er kommet inn i gjennem det gamle vanstyre og de rømte statsmakters spill.

I sin kringkastingstale den 25. september 1940 uttalte Reichskommissar Terboven:

Men ett må hele det norske folk nu endelig bli klar over: For en fremtidig nasjonal norsk løsning av den nuværende situasjon, d. v. s. for en løsning, som er skikket til i vidtgående utstrekning å vinne frihet og selvstendighet tilbake for det

norske folk, gis det nu bare en vei, og denne fører over «Nasjonal Samling».

Vidkun Quisling er Nasjonal Samlings skaper og fører, den eneste nordmann som kan gjenreise Norges frihet og selvstendighet. Det er enhver nasjonalt tenkende nordmanns plikt å sette sig inn i den nye tids tanker og idéer. Dette er en nødvendig forutsetning for å kunne tenke selv og ikke bare la sine handlinger diktere av forutfattede eller uselvstendige meninger med røtter i en svunden tid.

Oslo, 29. oktober 1940.

Gulbrand Lunde.

1930

Politiske tanker ved Fridtjof Nansens død.

Den kjensgjerning som vi har å se i øinene, er jo at Fridtjof Nansens bortgang er et stort tap for vårt folk, og for verden også, nettop derfor at det ennu var så umåtelig meget som han skulde og kunde ha gjort. — —

Den politiske opgave Nansen så for sig forsåvidt Norge angår, var som bekjent *å befri fedrelandet for klassekamp og partipolitikk, og gjennemføre en nasjonal samling og gjenreisning på basis av sunde, politiske og økonomiske prinsipper.* — —

Ved Nansens død er vårt folk blitt uten en naturlig fører å se hen til. Situasjonen er så meget mer floket som noen virkelig samlende politisk linje har det egentlig aldri vært pekt på, og tendensen i samlingen hittil nærmest er blitt en øket splittelse av folket, en samling av «borgere» mot arbeidere og arbeidere mot «borgere». På den annen side er uroen og usikkerheten for fremtiden stadig voksende, og også forbitrelsen over vårt avmektige og usle politiske stell, over de meningsløse arbeidskonflikter, over den bolsjevikiske og rabulistiske ånd som brer sig i våre bygder og byer. Og i flere og flere sinn modnes en fast vilje til å gjøre ende på disse ødeleggende tilstander som fornedrer oss og stjeler vår kraft. — Under slike forhold kreves en *politisk nyordning*, klar, bestemt og positiv. — —

Av en artikkel i «Tidens Tegn» 24. mai 1930.

Nasjonal Samling.

For å skape maktgrunnlag, må man vite hvad man vil. Det kreves et program som folket vil eller må anerkjenne, og det er nettop et sådant program som mangler, og som jeg pekte på.

Kommunistene vil etablere sitt diktatur og så gjenoprette samfundets enhet og sammenheng ved å utrydde «borgerne» som klasse. Herr Lehmkuhl (d. v. s. Fedrelandslaget) vil slå arbeiderne i hodet og siden snakke med dem fra et borgerlig standpunkt. — Det er denne *kampstilling* på begge sider som er like utbredt som den er naturlig, og som bringer så mange tenkende mennesker til å tvile på en fredelig og rettferdig løsning av dagens brennende sociale spørsmål. For hvis de naturlige motsetninger i samfundet således gis fritt løp, driver det uvegerlig mot den katastrofe som marxismen forutsier, og som den russiske revolusjon er et så fryktelig eksempel på.

For å undgå noe lignende hos oss gjelder det å bruke sine tanker, ikke bare til å pønse ut hvorledes man skal fremme sine klasse- og partiinteresser, men til alltid og overalt å søke den løsning som best tilgodeser det heles vel i alle dets deler. —

At en slik ny åndelig innstilling like overfor problemene slår igjennem, er første betingelse for nasjonal gjenreisning.

«Tidens Tegn» 4. juni 1930. Fra en diskusjon med Fedrelandslagets formann hr. Lehmkuhl.

1931

Nordiske folkereisning.

Vi lever i et tidsskifte, midt i en revolusjon i mer enn én betydning av dette ord. Forandringene i menneskenes livsforhold foregår så hurtig og er så dyptgripende at utviklingen antar en voldsom karakter, likesom det råder en almindelig usikkerhet med hensyn til hvad fremtiden vil bringe.

En vesentlig årsak til denne verdensomfattende krise i civilisasjonens historie må søkes i den kjensgjerning at en rekke nye idéer, opfinnelser og opdagelser helt har endret betingelsene for menneskenes liv her på jorden, mens de menneskelige samfundsformer ennu ikke har rukket å tilpasse sig til de nye forhold. Således opstår kriser og brytninger både innen de enkelte land, og mellem landene innbyrdes, krig og sociale revolusjoner.

*

En hovedfaktor i denne verdensomveltning er den internasjonale revolusjonære kommunisme som er blitt herre i Russland, og som basert på dette mektige land søker å utnytte de internasjonale vanskeligheter til å bringe hele verden til revolusjon og gjennemføre sin doktrinære løsning overensstemmende med de marxistiske grunnsetninger. Således utdypes verdenskrisen og kan meget vel bli katastrofal.

Også Norge er på det alvorligste innviklet i denne internasjonale krise, og dens følger for vårt land er blitt voldsomt skjerpet ved vanstyre i stat og kommuner, og ved våre politikeres mangel på forutseenhet og på evne til å behandle tidens problemer. Med sorg og bekymring ser hver nordmann sitt land dag for dag gli som maktstjålent dypere og dypere i en stadig alvorligere politisk, økonomisk og social krise som holder på å ødelegge landet. Vårt folks velstand og krefter ødes i ufruktbar partipolitikk og meningsløse arbeidskonflikter.

Samfundets enhet og sammenheng er brutt.

Den bolsjevikiske og rabulistiske ånd brer sig i våre byer og bygder, og i bakgrunnen truer en blodig social revolusjon, den største tragedie et folk kan opleve. Vårt folk synes angrepet av en dødelig sykdom som fører det mot anarki og opløsning.

Slik kan det ikke i lengden fortsette. Selv om det ellers i verden var fred og normale forhold, så vilde vi på denne måte tilslutt komme i ulykke og bli kastet på skraphaugen som nasjon. Så meget uheldigere er vår stilling som situasjonen ute i verden, således som fremhevet, langtfra er fredelig og normal. Ytre og indre vanskeligheter kan når som helst forene sig for å ødelegge oss. Man må være mer enn blind for ikke å se at vårt samfund, og hvad det inneholder av verdier, befinner sig i den største fare.

*

Men vi må helt tilbunns i saken. Vårt politiske syn og vår politiske gjerning må være grunnet på og *gjennemtrengt av det sanne nasjonale*, og av en dyp og moralsk verdensanskuelse, må likesom bolsjevismen være *en politisk-religiøs bevegelse*. Og det må være en folkereisning. Det

er fra *folket* forandringen må komme, bryte fram av folkebevisstheten, som finner sig selv, befrir sig fra fortrollingen, og endelig i farens stund erindrer *at over de enkelte partier står det hele folks store parti.*

*

En slik folkereisning må bygge på det faktum at nordmennene sammen med de andre skandinaviske folk utgjør kjernen i den store folkefamilie som representerer det mest verdifulle raseinnslag i menneskeslekten, *den store nordiske rase.* Disse raseegenskaper som vi er bevarere av, *forplikter* samtidig som de betinger en bestemt politikk ute og hjemme. Vi skal ikke ta til løsen importerte, mindreverdige idéer som slett ikke passer for vår egenart. Men vår politikk må, foruten å stemme med tidens krav, også være overensstemmende med vår rases behov og streben.

Nasjonal gjenreisning er fåfengt arbeide hvis man ikke gjenopliver den nordiske ånd.

Vårt folks fremgang henger uløselig sammen med bevarelsen av det nordiske blod, og *tar vi ikke vare på vår nordiske egenart, taper vi den.*

*

Verdenscivilisasjonen hittil er for en vesentlig del skapt og båret frem av den nordiske rase og av nordisk innslag i andre folkestammer. Hele denne civilisasjon er nu truet av mindreverdige rasers kulturnedbrytende bevegelser. Skal denne krise kunne overvinnes, er det *en hovedbetingelse at de forskjellige nordiske og nordisk innstillede folk finner hverandre og når frem til et redelig og forståelsesfullt samarbeide for verdens organisasjon og fredelige utvikling.*

Fra en «Redegjørelse for Nordisk Folkereisnings retningslinjer» 1931.

1932

*

Helt fra min første fremtreden i vårt politiske liv har jeg vært målet for systematiske og ondartede angrep fra de revolusjonære i vårt land og delvis også fra deres utenlandske forbindelser — en behandling og en forfølgelse som jeg håper ikke har hatt sitt sidestykke i vårt land. Jeg kunde kanskje, eller jeg burde kanskje ha følt mig stolt over at jeg er blitt holdt verdig til således å bli forfulgt av dem som vil vårt samfunds ødeleggelse. Men jeg har ikke kunnet annet enn å se på det med forakt, og kommer til å se på det med forakt, både på grunn av beskyldningenes art, og fordi de skriver sig fra folk, som ikke har de egenskaper som *jeg* forlanger av dem, som man skal føle sig injuriert av.

— — det som blir igjen, det er *motivene* til disse angrep, det er målet som er like så lurvet som midlene. Og hvad er det? Jo det er først *hevn*, fordi jeg har klarlagt deres politikk og de resultater den fører til. For det annet er det ønsket om å fjerne en politisk motstander, som kan være en hindring for virkeliggjørelsen av deres planer. Og for det tredje er det *kamuflasje:* angrep som det beste forsvar.

Jeg vil også protestere mot, at man har opfattet mig slik, som at jeg noensinde har vært en tilhenger av Marx' lære. Jeg sier ikke dette for å undskylde mig, men for å

slå fast de virkelige forhold. Om forholdet hadde vært det motsatte, hadde jeg ikke skammet mig for å vedkjenne mig det, — vedkjenne mig at jeg på grunn av livets erfaring hadde kommet til en annen mening. Jeg tror til og med, at i en tid som vår er det en meget almindelig foreteelse, men for mitt vedkommende er det ikke så.

Jeg har aldri tilhørt disse (de marxistiske) partier og har aldri gitt dem min stemme. Men jeg har den største medfølelse med *at man bringer alle medborgere frem til velstand, til gode og levelige forhold.* Det har alltid vært et grunnsyn hos mig og det skal aldri bli forandret.

Mitt grunnsyn har alltid vært det samme og aldeles uforenlig med marxismen. Både min forstand og mine instinkter reagerer mot den. Og jeg har god grunn til å tro, at når man regnet mig for rød og for bolsjevik, så var det fordi jeg ikke var dum nok til å tro at bolsjevismen var ferdig om 14 dager og til å tro og innrømme eller si, at det som de gjorde i Russland var alt sammen idiotisk. — —

Jeg vil påstå at jeg var en av de meget få, som helt fra begynnelsen forstod hvad dette (bolsjevismen) innebar, og som forstod at det var en *verdensbevegelse* og ikke bare det at noen banditter hadde tatt makten. — —

Men når jeg nu har tatt ordet er det ikke bare for å redegjøre for mig selv, men det er for å *anklage* — jeg står ikke her som en privatperson, men jeg står her som landets forsvarsminister — *jeg vil anklage det kompani av opviglere, der lever som fiender av vårt samfund, og som har sammensvoret sig om å kaste av statens autoritet og gjennemføre en samfundsorden som åndelig og materielt ødelegger samfund og individ.* — —

Herr *Nygaardsvold* talte i forbindelse med Menstad-affæren om hjernerystelse. Men det er to slags hjernerystelser — en som tilskrives ytre vold — og en som skyldes at begrepene kastes om i hodet på en, så man ikke ser forskjell på godt og ondt, ikke på svart og hvitt.

Herr Nygaardsvold forsvarte affæren på Menstad, herr *Støstad* gjorde likeså og talte om *oss* som lakeier i den utenrikske kapitals tjeneste. Men hvad var Menstad-affæren for noe?

Under uroligheterne på Menstad blev vi bekjent med at det ikke var noen lokal affære, men *et planlagt oprør som skulde gå over til reisning over det hele land.* Det falt i våre hender dokumenter fra utlandet som viste at bevegelsen skulde overføres til Oslo og Bergen. Hvem var det som stod bak disse ting, som formidlet disse ting? Jo, det var to av de sannhetsvidner som har optrådt mot mig. Disse og de andre som har vidnet mot mig har gitt sig selv attest som ærlige og vel tjente offentlige menn. Men jeg tillater mig å se på dem som kjøpte og betalte agenter, som fiender av vårt fedreland og vårt folk. Jeg har her fotografier, gjenpart av en revisjonsantegnelse, som en agent for den internasjonale kommunistiske ledelse har gjort i Norge. Hvad viser den? Den viser at den revolusjonære bevegelse i vårt land, *den finansieres fra utlandet. De har her i 1928—29 fått kr. 500 000 av en utenlandsk makt.*

Det er ikke mange partier i vårt land som disponerer lignende summer til sitt arbeid. Det står her detaljert all ting, hvorledes de pengene er brukt. De er også så frekke at de foreslår økede bevilgninger til arbeidet i Nord-Norge.

Hvor lenge skal vi finne oss i dette? Centralkomitéen, centralstyret, tar inn noen få hundre kroner her i

Norge i kontingent, men de får tusener fra utlandet til sitt eget bruk. Vi er bekjent med at de i år har fått ennu betydeligere summer. Vi er bekjent med at denne trafikk har foregått i årevis. Det er denne klikk som sender telegrammer til Nord-Norge om *at norske soldater skal gjøre oprør, det er de som danner celler i vår hær og flåte, i våre fabrikker og forbereder alt til revolusjon og oprør.*

Jeg vil advare mot at man undervurderer denne fare.

Man sier at de egentlige kommunister her i landet det er 4000, men det er *forholdsvis akkurat det dobbelte av det antall som bragte det russiske rike til revolusjon,* og de hadde ingen stormakt i ryggen. Man skal huske på at de utfører et iherdig arbeid. Det er ikke folk som gir op.

Hvad dernest angår Det norske Arbeiderparti, så sier man det er ikke lenger revolusjonært. *Men hvad er forskjellen mellem Det norske Arbeiderparti og Moskvakommunistene?* Det er den samme forskjell som mellem de gresk-katolske og de romersk-katolske. De gresk-katolske anerkjenner ikke paven i Rom. *Arbeiderpartiet anerkjenner ikke paven i Moskva.* Men de holder på *Trotsky.* en mann som er for rød selv for Russland. De har ikke benektet at de har tatt hundre tusener fra den internasjonale revolusjons ledelse, det kom jo frem ganske tydelig ifjor.

Hvad betyr det så at de tar penger fra den internasjonale revolusjonære bevegelse?

Hvis man vet hvordan opbygningen av den er, hvem kan da være i tvil om *hvilket uhyggelig ord* man må bruke på det?

Følelsene her i landet er avstumpet for disse ting, men det er på tide at man ser saken i øinene.

Av Quislings tale i Stortinget 7 april 1932.

1933

Klare linjer.

Det er historiens lærdom at et jordbruk av selvstendige og selvbergede selveiere er det solideste grunnlag for samfundet, staten og almindelig velstand, og at forsømmelse av jordbruket leder til et lands forfall. Og hvis noen klasse av arbeidsfolk i samfundet trenger statsinngrep for å reddes fra utbytning i denne merkantile tid, så er det *bøndene*, hvis økonomiske kår er bragt i en så skjev stilling. — — —

Men jeg er som jeg sa i mitt innlegg, ingen partipolitiker i snever betydning. Forsåvidt eksisterer der for mig, og har alltid eksistert, kun *ett* parti: *Det norske folks parti.*

Derfor har også mitt politiske virke innen bondepartiet hatt en adresse som rakk utover partiets grenser.
— — —

I den nasjonale gjenreisningspolitikk er det imidlertid også grunnkrav som peker utover en engere klassepolitikk, selv om denne siste er en integrerende hoveddel av den nasjonale gjenreisning og nyreisning. Som jeg likeledes fremhevet i mitt innlegg gjelder det også om å bygge ut *et nytt samfund* i pakt med de tradisjoner som bonden har bevart, men tilpasset efter det moderne livs krav. Det dreier sig om dyptgående endringer på mange forskjellige områder av samfundslivet, og ikke

minst om en social og økonomisk solidarisering av samfundet.

Jeg har ansett det som hovedopgave å bidra til å klargjøre disse spørsmål, ikke bare innenfor bondepartiet. Og det sier sig selv at jeg akter å fortsette dermed i andre leire, hvor det finnes positivt byggende krefter som likesom jeg søker frem mot de mål som vår tids utvikling peker henimot.

Av en artikkel i «Nationen» 27. februar 1933.

Opfordring til Nasjonal Samling.

Den økonomiske, politiske og sociale utvikling i vårt land gir anledning til alvorlig bekymring, berører direkte enhver nordmanns eksistens og kan bli avgjørende for hele vårt folks fremtid.

Hver dag som går med det nuværende styre og stell betyr en videre forarmelse av vårt samfund og av den enkelte, og med en social og økonomisk katastrofe, ja politisk utslettelse, som endelig resultat. Og dog har vi i virkeligheten anledning til å legge om vårt samfundssystem på en slik måte at nettop de nuværende vanskeligheter kan danne grunnlaget for en snar overgang til fremgangsrik utvikling.

Med det nuværende partivesen er det imidlertid utelukket å opnå den kursendring i politikken, som er en nødvendig forutsetning for den økonomiske og sociale gjenreisning og nyordning som må komme.

De store, gamle partier har uttømt sin opgave i forgangne forhold. De er alle mere eller mindre klassepartier. — De er — — så innkapslet i det gamle, at en tilstrekkelig omlegning innenfra er ugjørlig. — — —

I slike stormfulle tider som vi nu er gått inn i, er det nødvendig å ha en kampdyktig politisk organisasjon med positive idéer, som i slagkraft kan måle sig med marxismen, men er i pakt med fremtiden. Slik som det nu er monopoliserer revolusjonspartiene folkets trang til fremskritt og til politisk og social nyorientering. Og den borgerlige døgnpolitikk finnes ikke engang antydning til forsøk på å se problemene i sammenheng og overensstemmende med tidens og nødens krav.

Når situasjonen *er* slik, er folket nødt til å finne tilbake til grunnlaget for sin kraft. Den eneste farbare vei ut av uføret er resolutt å opta arbeidet for en åndelig og og nasjonal vekkelse, og samle alle de krefter som har den samme positive innstilling, i en aktiv nasjonal og social bevegelse på tvers av partiene. — —

Jeg opfordrer positivt tenkende mennesker av alle samfundslag i og utenfor partiene, arbeidere og borgere og bønder til å gå inn for det forsonings- og samlingsarbeide som her er foreslått og å tegne sig som medlemmer i *Nasjonal Samling.*

Således som situasjonen utvikler sig, er det en plikt for alle å ta standpunkt til tidens politiske problemer. Det krever både deres egne interesser, hensynet til landet og til kommende slekter.

I alle nasjoners liv er der øieblikk da nasjonen ved samlet innsats kan legge grunnen for lange tiders fremgangsrik utvikling, eller ved likegyldighet og forsømmelse forskjertse mulighetene og øde landet for generasjoner fremover, ja for alle tider.

Det norske folk har engang før slitt op sin kraft i indre strid og politisk forsyndelse, hvorefter fulgte en lang tid, hele 500 år full av nedgang.

Slike skjebnestunder gjennemlever vårt folk nu igjen. Det er en forblindelse å tro at dette er noe som ordner sig av sig selv.

Vi vil skape et samlet, nytt Norge med gode og rettferdige kår for alle.

Utdrag av «Opfordring til Nasjonal Samling» 17. mai 1933.

Fremdeles kompromiss-politikk eller endelig en gang rene linjer?

Jeg hadde også det håp at Bondepartiet vilde være fremsynt og elastisk nok til å opta det arbeide som tiden krever i retning av å bygge ut samfundet i pakt med de tradisjoner som bonden har bevart, men tilpasset efter det moderne livs krav.

Jeg gikk derfor inn for Bondepartiet, som det parti hvorigjennem man best kunde bidra noe til løsning av de store nasjonale opgaver som foreligger. Jeg fortsatte endog lojalt på min post efter at Bondepartiets ledelse hadde gjort mig og sitt parti og den nasjonale sak den strek

først å opfordre mig som forsvarsminister til å legge frem i Stortinget saken vedrørende den revolusjonære bevegelse, og avtale med mig det som skulde sies,

og så ikke alene ta offisielt avstand fra min saklige og nøkterne tale i Stortinget 7. april i fjor,

men endog på basis av det i et regjeringsmøte hvortil jeg ikke engang var innkalt beslutte min avskjed, fordi det hadde vist sig ikke å passe herr Movinckels marxistisk påvirkede politikk, at vårt folk blev gjort opmerksom på den skjendige måte hvorpå landets samfundsorden systematisk undergraves. — — —

Trettheten og skuffelsen over partipolitikken og de gamle veier og over valgprogrammer som ikke opfylles, er jo nettop et fundamentalt fenomen ved vår politiske situasjon idag. Og denne innstilling svarer til det politiske behov som Nasjonal Samling vil imøtekomme. Dette svekker riktignok de gamle politiske partier. Derav hine tårer.

Men det er en *nasjonal samling* vi idag trenger. Og en gang må man begynne. Synet på Nasjonal Samling som splittelse er diktert av partihensyn. Ikke av hensynet til det felles beste og ut fra en saklig vurdering av de virkelige politiske forhold i dette land.

Fra en diskusjon i «Nationen» juni 1933.

1934

Bondereisning og folkereisning.

De tar feil som mener at den krise som er opstått i Stortinget ved Bondepartiets interpellasjon bare dreier sig om så hverdagslige ting som prisen på melk og smør. I virkeligheten er denne smør- og melkefeiden et symptomatisk uttrykk for den folkekrise, det tidsskifte som også vårt samfund befinner sig i.

Den politiske krise som vi nu er vidne til, er nemlig ikke noe annet enn at bondesamfundet ved sine politiske representanter i nasjonalforsamlingen *setter sig til motverge mot de ødeleggende virkninger av det hittil herskende ortodokse liberal kapitalistiske system.* Det gjør ingen prinsipiell forandring i saken at Høire av frykt for Arbeiderpartiet, og Venstre av frykt for sin egen regjerings stilling, er villige til å gjøre Bondepartiet enkelte innrømmelser utenom denne sakens egentlige kjerne. — —

Før eller senere må det velges klart mellem de forskjellige samfundssystemer og disses følger:

Liberalismen som nødvendig fører til bondesamfundets undergang, og

det nye samfundssystem som vil bonde- og arbeiderstaten på nasjonal og social grunn,
og et solidarisk folkesamfund, forenet med eiendomsrett og frihet for den enkeltes virke og selvutfoldelse innen samfundets ramme. Fortsatt liberalistisk og marxistisk

undergravning og margstjeling av vårt bondesamfund og folkesamfund, *eller Nasjonal Bondepolitikk* i pakt med Nasjonals Samlings grunnsyn til gjenreisning av en sterk og selvstendig bondestand.

Der er valget som bøndene står likeoverfor, og som de ikke kommer forbi.

Det er en villfarelse å tro at bygdefolkets vanskeligheter kan avhjelpes bare ved økonomiske «kriseprogrammer» og enkelte tiltak innen rammen av et liberalistisk samfundssyn, det system som så tydelig har vist sig dødbringende for et nasjonalt bondesamfund både åndelig og økonomisk.

«Nasjonal Samling» 21. juni 1934.

Knuten.

Norges Bondelag har på sitt landsmøte i Gjøvik 22 ds. tatt op kravet på

en nasjonal riksregjering
uavhengig av partipolitikk.

De som var tilstede på møtet kan meddele, at dette vedtaket ikke var en resolusjon som blev avlurt forsamlingen, men at kravet hadde en hjertelig tilslutning fra et overveldende flertall av de tusener norske bønder som var samlet der.

Vi tviler ikke på det. Vi har selv nok av beviser for at det er den virkelige folkestemning ikke bare ut over bygdene men også i byene. *Det er forsåvidt også særdeles betegnende at det med stor politisk innsikt redigerte talerør for forretningsstandens interesser «Norges Handels og Sjøfartstidende» sier et kraftig ja til Gjøvik-resolusjonen.*

Og vi for vår del behøvde vel nesten ikke å si at vi av hjertet er enig i den tanke som er det første punkt i vårt program, og som undertegnede endog tillot sig å peke på i Norges Storting for halvannet år siden (i 1932) til største forargelse for de profesjonelle partipolitikere.

«Nasjonal Samling» 28. juni 1934.

Bort med marxistklikken.

Når utlendinger som forstår sig på politikk hører at det største politiske parti i Norge er *revolusjonært marxistisk* innstillet, og at der mangler bare et par procent på at *marxistene* har absolutt flertall i Norge — så blir de ytterst forbauset. De vil simpelthen ikke tro at et sundt og frihetselskende folk i den grad kan være blitt et bytte for det internasjonale jødekomplott som marxismen er.
— —

Jeg vil ikke ved nærværende leilighet nærmere analysere de omstendigheter som har ført til et så trist og skjebnesvangert resultat. Jeg vil her bare peke på et springende punkt. Nemlig det

> at en arbeiderbevegelse er hvad dens ledere gjør ut av den.

Og i Norge har den håndfull av arbeiderledere som betyr noe, forlengst stillet sig i den internasjonale og revolusjonære marxismes tjeneste. Ikke halvparten av arbeiderpartiets tilhengere vet at partiet er marxistisk. Ikke 99 procent vet hvad marxisme er for noe. — —

Vi må reise de norske arbeidere til oprør mot sine marxistiske forførere. De norske arbeidere må fri sig

fra den sociale barnesykdom og åndsforvirring som marxismen er, kaste overbord disse importerte mindreverdige og kampsmittede idéer og med dem også sine marxistiske ledere, som bare fører dem og fedrelandet i ulykke. Istedet må de samle sig om en *norsk*, solid og byggende *Nasjonal arbeiderpolitikk*, som virkelig kan fremme deres egne og det heles interesser.

«Nasjonal Samling» 8. november 1934.

1935

*

Hvad jeg her har for øiet, og som jeg igjen vil peke på som et øieblikkelig foreliggende spørsmål, er de nuværende følger av partimoralens særegenheter som setter partiinteressene over nasjonens interesser, ja over rett og sannhet, altså over Vårherre selv. Vi har ikke noen Eidsvollsgrunnlov mer, men et diktatur av partimaskiner, erhvervsorganisasjoner med presse og betalte funksjonærer som under maske av frihet og folkestyre har utnyttet den almindelige stemmerett og folkets politiske naivitet til å rive til sig makten i staten, og hvis eneste samhold beror på det felles materialistiske grunnsyn og på viljen til å hevde den engang opnådde herskende stilling.

*

Den moderne utvikling tvinger frem et system som i hele sitt grunnsyn står i strid med liberalismen. Selve frihetsbegrepet skal riktignok bevares, til og med foredles og trygges, men det er *en ordnet frihet* vi nu må frem til. Den tøilesløse frihet — liberalkapitalismen og dens politiske uttrykk: den partipolitiske parlamentarisme og klassekamp — er dømt til å måtte vike for den nye tids krav. Ja, når man ser på den måte hvorpå de partipolitiske partier steller sig, får man det inntrykk at de ikke bare er døende, men at de endog i høi grad påskynder sitt endeligt.

*

Man bør også erindre at marxismen er liberalismens skygge og bare er opstått som en reaksjon mot den borgerlige politikk ut ifra samme materialistiske grunnsyn som denne. Den borgerlige politikk og marxismen er som væsken i kommuniserende rør. *De borgerlige partipolitikere kan derfor aldri overvinne marxismen.*

Å støtte disse borgerlige partier utelukkende av lojalitetshensyn, eller fordi bestefar stemte med dem, er mere unyttig sentimentalt enn Ingerid Sletten fra Sillejord, som gjemte luen efter moren sin uten å bruke den, inntil møll hadde spist den op og det ikke var tråden igjen. Det er også i virkeligheten — når man først er kommet til bedre erkjennelse — ens klare plikt å gå aktivt inn for det som man mener er det rette. Hvad nøler I efter?

Januar 1935.

*

Jeg vil overfor de borgerlige partipolitikeres lettsindige spill med landets og dets borgeres skjebne bare innskrenke mig til atter igjen å fastslå bestemt *Nasjonal Samlings ufravikelige standpunkt i dette regjeringsspørsmål, der som en gjenganger vil spøke over norsk politikk, inntil det har fått sin tilfredsstillende løsning.*

Og den kan alene være: en handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikken. —

Men hvad særlig angår den truende mulighet for en regjering utgått av det norske såkalte arbeiderparti, så vil vi i Nasjonal Samling til den bitre ende hevde den mening som både moralsk, politisk og statsrettslig er den eneste rette, nemlig *at det er lovstridig og forfatningsstridig*

og et forræderi mot fedrelandet og det norske folks idé å overlate regjeringsmakten til et erklært revolusjonært og marxistisk kommunistisk parti av internasjonal karakter.

24. januar 1935.

*

Når de *borgerlige partipolitikere* innrømmer at slik som det nu går kan det ikke gå i lengden, burde de også ta konsekvensen av denne erkjennelse og komme i hu sine plikter.

Men det vet vi ikke vil skje.

Dertil er nid og misunnelse for sterke makter i partipolitikken, partihensyn og personlige hensyn for store. Erkjennelsen av at det bærer galt i vei er forsinket, og omvendelsen vil komme ennu mere forsinket og for sent, nemlig først da når partipolitikerne innser at nu gjelder det ikke «bare» vårt fedreland og folk, *men også dem selv.*

Partipolitikken frembyr i sin dødskamp et tragisk billede med sitt foraktelige virvar av selvopgitthet og hovmod og selvgodhet, av frukteløse kriseplaner og tiltak, partistrid og «forhandlingsgrunnlag», «folkestyre», håbløs pessimisme og vedholdende usvekket appetitt på å fortsette det lystige hasardspill med landets og dets borgeres skjebne som innsats.

Partipolitikken er dødsdømt.

Men å påskynde dette endeligt så meget som mulig er en opgave for alle dem som har erkjent sammenhengen mellem den borgerlige politikk og marxismen, og som evner å se den truende folkeulykke komme.

7. mars 1935.

Med rette så Eidsvollsmennene frihetens prinsipp og garanti ikke bare i at folket selv skulde bestemme hvilke

ytre lover det skulde lyde, men også deri at den utøvende makt (regjeringsmakten) blev skilt fra den lovgivende, og likeledes dommerne gitt en uavhengig stilling i forhold til de to andre statsmakter. Denne gode ordning er det partipolitikerne i det siste slektsledd har forkvaklet og forkludret. Den utøvende makt er trukket inn under den lovgivende makt og likesom den blitt et bytte for en i grunnloven helt uhjemlet institusjon med partimaskineri som er blitt de virkelige statsmakter.

Også *domstolene* er kommet under partipolitisk innflydelse.

På denne måten er det opstått *et vertitabelt partidespoti* som er en rak motsetning av retten og friheten, og underordner landets og folkets vel under partipolitiske og personlige hensyn.

Dette er den omvendte vei av den som et folkesamfund må gå for å opnå harmoni og velferd.

17. mai 1935.

Men en slik levende og aktiv nasjonalbevissthet som nu trenges, beror i meget på følelsen og forståelsen av sammenhengen i vårt folks historiske liv. En uklar fedrelandskjærlighet er ikke nok. Vi må levende føle og forstå at vi er ledd i et historisk og organisk skjebnefellesskap med rot i fortiden og med fremtidsidealer, at nasjonen er en levende og voksende organisme hvori Guddommen åpenbarer sitt skapende virke, en nasjonal enhet og personlighet med leverett og mål langt utover de enkelte personer og grupper og utover de slektledd som lever i øieblikket.

*

I denne tid som er kjennetegnet av en almindelig opløsning og nyskapning på alle livets områder, vender folkene tilbake til *det nasjonale prinsipp*. De søker der instinktmessig redningen likeoverfor de opløsningsfenomener som truer dem med anarki og undergang. Nasjonaltanken med nytt innhold i pakt med utviklingens og tidens krav og i en for alle fattelig form: *Idéen om nasjonen som organisert enhet i verdensfellesskapet*, denne nye og sterke tanke fremtrer som løsningen der kan overvinne tidens vanskeligheter. Der er faktisk ingen annen utvei. Hvad skal bli av de europeiske stater, hvad skal bli av det norske samfund i disse nødstider, hvis folkene ikke kan gjenfødes åndelig og nasjonalt og hente nytt liv fra det nasjonale grunnlag som de er bygget på?

«Nasjonal Samling» 25. juli 1935.

Erklæring til det norske folk.

Fra Nasjonal Samlings Riksmøte i Stavanger lørdag 27. juli 1935.

Tusen delegerte til Nasjonal Samlings riksmøte i Stavanger 27. juli 1935 representerende 15 000 organiserte N S-folk og det mangedobbelte antall av tilhengere blandt nasjonalt sinnede norske kvinner og menn, uttaler en bestemt og ubetinget protest mot at regjeringsmakten i Norge er overlatt til en erklært revolusjonær og marxistisk partiledelse. Det er en maktoverlatelse som er i avgjort strid med Norges konstitusjon og lover, og som letter veien for marxistiske fremstøt, farlige for landets

sikkerhet og fredelige utvikling og for dets innbyggeres frihet, liv og eiendom. — —

— — Således har både de borgerlige og marxistiske partipolitikere vist sin uformuenhet til å løse tidens og utviklingens krav, og råde bot på krisetilstanden i landet. Med disse og tallrike andre kjensgjerninger for øie konstaterer vi at den historiske utvikling også i Norge er nådd derhen at partipolitikken og den gamle tingenes uorden må opgis, og samfundsutviklingen legges om efter de linjer som er trukket op av Nasjonal Samling. Det nytter heller ikke med tillempninger av nye tiltak når formålet er å holde liv i selviske partiapparater som sjelen allerede har forlatt. Det som nu må til er noe helt, noe nytt og sterkt: en offervillig og handlekraftig nasjonal reisning som forstår tidens, utviklingens og folkets behov og krav og setter i høisetet hensynet til landets og folkets vel som overordnet den enkeltes interesser og alle partier og klasser.

Vi opfordrer alle nordmenn til å slutte op om vår nasjonale samlingsbevegelse, så at den kan få styrke til å verne om våre nasjonale verdier og om folkets frihet, liv og eiendom, og å gjennemføre sitt program til landets og folkets gagn. I første rekke gjelder det følgende hovedposter, som i virkeligheten er tidens uomgjengelig krav og nødvendige betingelser for nasjonens beståen og fremadskriden:

En handlekraftig nasjonal riksregjering, uavhengig av partipolitikk, som bærer av den nasjonale solidaritet, vilje og idealisme.

Organisasjon av nasjonens kultur og næringsliv i selvstyrende legaliserte yrkeslag (laug), med en på laugene basert nasjonal representasjon, et *riksting*, som gis innflydelse på rikets styre.

En almindelig økonomisk gjenreisningsplan for Norge som kan

a) avskaffe arbeidsløsheten,
b) minske renter, gjeld og skatter,
c) skape nye verdier,
d) øke nasjonalinntekten og den almindelige velstand,
e) etablere et rasjonelt og rettferdig penge- og kredittsystem.

En nasjonal bondepolitik som frir bønder og fiskere fra gjeldstrelldommen og trygger en sterk og selveiende bonde- og fiskerstand.

En forsvars- og utenrikspolitikk som kan bevare freden for vårt land og sikre dets plass og innsats under de epokegjørende omveltninger og nydannelser som nu pågår.

Vårt mål er å organisere et solidarisk norsk folkesamfund på arbeidslivets grunn med et sterkt og stødig styre. Orden, rettferd og fred. Solidaritet og organisasjon.

Vi vil hele folket i samarbeid, samarbeid mellem forskning, teknikk, arbeid og kapital, i bedrift og næring, mellem de forskjellige næringer, og mellem bygd og by. Vi vil skape en sann social rettferd, d. v. s. garantert arbeid for enhver, rettferdig lønn, muligheter for alle til å utvikle sig og stadig bedre sine kår. Dette kan bare nåes ved en samlet innsats.

Norske kvinne og mann, også din plikt er det å være med å arbeide for det store mål!

1936

Høire i folkefronten.

Under utviklingens trykk begynner den politiske begrepsforvirring i vårt land å anta faretruende dimensjoner.

Bondepartiet, som var den klippe marxismen skulde strande på, blev efter venstres årelange utglidning i marxistisk retning, det første borgerlige parti hvis ledelse falt som ofre for Moskvas snedige folkefront-taktikk. Overensstemmende med Moskvas parole for verdensrevolusjonens fremme gikk Bondepartiets ledelse i folkefrontalliance med marxistene og bragte en folkefrontregjering som i Spania og Frankrike, til makten, — her i landet til og med straks en ren marxistisk regjering.

Bondepartiet trakk med sig i utglidningen de to tilhengerpartier, Fedrelandslaget og Frisinnede Folkeparti, som ikke kan eksistere alene.

*

Men opløsningen og skredet går videre. Også «bolverket mot marxismen», som stod under slagordene «det holder» og «partiet som er å stole på», har nu måttet la armene synke og er gått med i dragsuget. Idag foran valget har vi folkefrontens kjede sluttet: Norges kommunistiske parti (seksjon av Moskvainternasjonalen) i

samarbeide med Det norske Arbeiderparti, dette i samarbeide med Bondepartiet, og Bondepartiet i samarbeide med Frisinnede Folkeparti, Fedrelandslaget og Høire.

«Fritt Folk» 19. september 1936.

Det er en skjebnesvanger brytningstid Norge nu gjennemlever. Revet med i den almindelige verdenskrise, splittet og svekket i klassekamp og partistrid, med et vekt og vinglet styre, står det norske folk ved en avgjørende skillevei.

I dette historiske tidehverv, som uten tvil blir bestemmende for vårt lands og våre efterkommeres skjebne i mange slektledd fremover, har de norske arbeidere en stor opgave og et stort ansvar... Norske arbeidere! Både din plikt og ditt ansvar som nordmann og som menneske, det enkle hensyn til din egen og din families interesse, fordrer at du nu tenker selv, istedenfor i flokk i flokk å følge de marxistiske folkeforførere.

Oprop til norske arbeidere 1936.

Til Kongen.

På vegne av Nasjonal Samling og de titusener av nordmenn utenfor bevegelsen som allerede har gitt vår nasjonale samlingsbevegelse sin erklærte tilslutning i Trotskysaken, tillater jeg mig i ærbødighet å henvende mig til Deres Majestet med en henstilling om at Deres Majestet i denne alvorlige situasjon vil foranledige Stortinget innkalt i samhøve med grunnlovens paragraf 69, som gir Kongen rett til i overordentlige tilfelle å sammenkalle Stortinget utenfor den almindelige tid.

Dette overordentlige Storting må i overensstemmelse med en folkevilje som ikke er til å ta feil av, treffe en klar avgjørelse i Trotsky-saken og få Trotsky hurtigst mulig utvist av landet. Samtidig vil måtte bringes til ophør det uverdige og farlige forhold med landets regjeringsmakt i hendene på Trotskys norske tilhengere, lederne av det nu helt avslørte og kompromitterte såkalte norske arbeiderparti. Den landsskadelige marxist-regjering, som er utgått av et internasjonalt revolusjonsparti, og som er i avgjort strid med Norges konstitusjon og lover, må fjernes og erstattes av en grunnlovsmessig nasjonal riksregjering i samhøve med grunnlovens paragraf 12, som tillegger Kongen selv å velge sitt råd.

Den nuværende regjering er selv skyldig part i Trotsky-saken. Og til det nuværende Stortings eget tiltak på dette område har vi ingen tillit. Det har uten begrunnelse henlagt enhver aldri så berettiget og alvorlig henstilling i disse spørsmål. Stortingets borgerlige flertall er også selv blitt medskyldige i saken ved å bringe til makten marxistregjeringen og godta Trotskys opholdstillatelse her i landet som en fullbyrdet kjensgjerning.

På den annen side vil Stortinget, hvis det nu satt sammen, utvilsomt måtte følge den så tydelig manifesterte folkevilje og ved sin avgjørelse kunne skjære gjennem Trotsky-affæren som nu forkludres av undfalne myndigheter.

Fra en henvendelse til Kongen 20. august 1936.

*

Under de nuværende forhold i Europa eksisterer ennvidere også *den mulighet at Tyskland og England kan komme i krig.* Det kan f. eks. inntreffe i forbindelse med en konflikt mellem Tyskland og ovennevnte trippel-allianse, Frankrike, Tsjekoslovakiet og Sovjetveldet, hvor Tsjekoslovakiet jo er et nesten ennu ømmere punkt enn Østerrike. At Frankrike da kommer i krig med Tyskland, er en tradisjonell engelsk krigsgrunn, som bare er blitt mere sikker enn før ved flyvevesenets enorme utvikling — En slik krig mellem England og Tyskland er for Norge en katastrofal mulighet. Hele situasjonen er totalt forandret siden verdenskrigen.

*

Vi er prisgitt utenlandske statsmenns tåpelige vilkårlighet og uforstand, akkurat som vi ikke skulde ha nok med våre egnes. *Den kollektive fredssikring* som man påberoper sig, er uten annen realitet enn den at den innebærer en god chanse for å lage *en verdenskrig ut av en lokal konflikt.* Det er særlig nødvendig å understreke disse kjensgjerninger i betraktning av våre ledende utenrikspolitikeres fantastiske lettsindighet og naivitet.

*

Norge kan og vil ikke marsjere uten at vår egen frihet og våre egne grenser er i fare.

Vi krever derfor *sterk og ubetinget hevdelse av Norges nøitralitet og at nøitraliteten og landets fred sikres ved at forsvaret styrkes, hurtig og effektivt.*

*

Det gjelder ikke en simpel endring i den nuværende ordning. Det er et nytt prinsipp som skal komme istedenfor det herskende partipolitiske system, og som er helt

uforenlig med dette. Vår første opgave består derfor i å rydde av veien parti- og klassepolitikken, så det blir rum for den nye, nasjonale positive politikk. Dette er ikke negativt og nedrivende. Det er i høi grad en positiv opgave fordi den har positive formål og vil ha bort det gamle, visne og morkne, som hindrer de nye, livsfriske skudd fra å komme op.

*

Som i tidligere tider må det være vår store folkeætts misjon å rydde en foreldet verden vekk og skape en ny verden som kan bringe en videre opgang for menneskeslekten.

27. juni 1936.

Samtidig som revolusjons- og regjeringspartiet således bryter Norges nøitralitet, har dets ledere med velberådd hu gjort sitt beste til å ødelegge landets forsvarsevne.

Norges nøitralitet er brutt politisk.

Vi er innviklet i en landsforrædersk politikk som fører til krig, uten engang på noen måte å være forberedt militært.

August 1936.

*

Vi er ikke imot internasjonalt samarbeide. Vi er for å skape et *folkenes verdensfellesskap*. Men dette mellemfolkelig fellesskap må bygge på et ærlig og redelig samarbeide mellem folkene, den eneste mulighet for verdensfred.

Nasjonal Samling går også sterkt inn for de andre store nasjonale utenriks-saker, hvor vårt diplomati og våre partipolitikere så fullstendig har sviktet sin nasjonale plikt og opgave. Jeg sikter til hevdelsen av de norske fiske- og fangstinteresser, Norges interesse i

siøgrensespørsmålet, i *polarstrøkene* og ikke minst i *Grønlandssaken.*

Vi skal gå våkent og sterkt inn for disse spørsmål inntil målet er nådd. Vi vil ikke prisgi Norges rett og ære.

Grønland skal igjen bli norsk og åpent for norske fiskere og fangstfolk og for våre norrøne frender på Island og Færøyene.

Jeg opfordrer alle tenkende nordmenn til å slutte op om Nasjonal Samling ved dette alvorlige valg.

I alle nasjoners liv er det øieblikk, da nasjonen ved samlet innsats kan legge grunnen for lange tiders fremgangsrik utvikling, eller ved likegyldighet og forsømmelse ødelegge mulighetene og *øde landet for slektledd fremover, ja for alltid.*

Slike skjebnetimer gjennemlever nu Europas folk. Og også vårt norske folk.

La det forstå sin tid, og ville gjøre det rette!

Den nuværende krise må finne sin utløsning i nasjonal fornyelse, i nasjonalt samhold og nasjonalt samarbeide til velsignelse for land og folk.

Det er med det håpet vi appellerer til de norske velgere.

Fra en tale i kringkastingen foran stortingsvalget i 1936.

I alle nasjoners liv er det øieblikk da nasjonen ved samlet innsats kan legge grunnen for lange tiders fremgangsrik utvikling, eller ved likegyldighet og forsømmelse ødelegge muligheten og øde landet for slektledd fremover, ja for alltid. Slike skjebnetimer gjennemlever nu Eurpoas folk. Også vårt folk. Måtte det forstå sin tid og gjøre det rette.

2. oktober 1936.

Til alle NS-Folk.

Fra Nasjonal Samlings fører.

Valgets resultat har for Nasjonal Samlings vedkommende ikke på noen måte svart til de forventninger som vi hadde all grunn til å nære. — —

Det viste sig likeledes i den usakelige valgkamp mot Nasjonal Samling at den borgerlige og marxistiske agitasjon lånte sine argumenter hos hverandre. Nu som før rakte de borgerlige og marxistiske partiledere hverandre hendene i en felles front mot den felles fiende.

Hvis alle de som i sitt innerste sympatiserer med Nasjonal Samling ikke hadde gitt efter for presset og panikken for rødt flertall, vilde valget blitt et helt annet, og våre opofrende kampfeller vilde ha sett mere påviselige resultater av sin beundringsverdige og uselviske innsats.

Jeg takker imidlertid alle sammen for trofast og tappert arbeide, ikke minst alle dem som på grunn av sitt virke for NS er blitt gjenstand for overfall og forfølgelser. —

Slik som forholdene lå an på våren og forsommeren var det almindelig opfatning at et rødt flertall var uundgåelig. Når dette er blitt forhindret, skyldes det utvilsomt Nasjonal Samlings oplysningsvirksomhet og de argumenter som de borgerlige partier har hentet fra NS-saker som Gjøvikslaget og Trotsky-saken.

*

Nasjonal Samlings kampfeller kan således med stolthet si at *de iallfall har gjort sin plikt.*

Men vi må med sorg og bekymring konstatere at det norske folk gjennem dette sitt stortingsvalg har

vanskeliggjort sig veien til en fornuftig og fredelig løsning av tidens store politiske spørsmål.

Vi i Nasjonal Samling har sett det som en hovedopgave å få det norske folk til å ta lærdom av andre folks eksempel og ulykke, og til gjennem planmessig forutseenhet finne frem til de reformer i statens og samfundets styre og den samarbeidets ånd som tiden uavviselig krever. Vi har talt til det norske folket ut ifra et nasjonal-idealistisk livssyn og ikke ut ifra en lettkjøpt løfte- og lurepolitikk. Vi hadde det håp at det norske folket skulde vise verden det enestående eksempel å vinne frem til tidens nye ordning ved fornuftens metode på den fredelige utviklingsvei. Vi har ropt vårt varsko. Men når det norske folket ikke vil høre, må det føle. Det er historiens ubønnhørlige lov. Mandag, 19. oktober 1936 valgte det norske folket den vei som har ført til spanske og russiske tilstander, til skjerpet klassekamp.

*

Den indre utvikling i vårt land er desto mere skjebnesvanger på bakgrunn av situasjonen ute i Europa. Det er all grunn til å frykte for at den stakkete frist som de borgerlige har ment å opnå ved dette valget, kan bli avbrutt av de mest alvorlige utenrikspolitiske forviklinger lenge før utløpet av den kommende stortingsperioden. Den linje som folket nu har valgt med flertallet og ansvaret hos et vekt og splittet borgerlig partisystem, men med den virkelige makt i hendene på et marxist-styre, vil øke faren for at vårt land trekkes inn i europeiske forviklinger med derav følgende indre sammenbrudd.

*

Under disse forhold er det en plikt for Nasjonal Samling som bevegelse og for alle aktive NS-folk med usvekket energi og pågangsmot å gå inn for den store opgave vi har satt oss: å samle de gode krefter i folket om en nasjonal reisning for å bevare Norges frihet og fred og bane veien for en byggende nasjonal politikk.

«Fritt Folk» 21. oktober 1936.

1937

Oslo valgte Marx og Mammon! Men....

Resultatene av kommunevalgene 18. okt. 1937 var ikke gode for Nasjonal Samling. Men vi kunde neppe vente oss noe bedre under de nuværende konjunkturer. —

Våre motstandere håper selvfølgelig at nu skal de være ferdig med oss. Men de tar feil.

For det første er det et større nederlag for Oslobefolkningen enn for Nasjonal Samling at det i denne by knapt er ett tusen stemmeberettigede som forstår hvad det virkelig gjelder i denne tid, mens 150 000 mener tidens spørsmål kan løses enten av Marx eller av borgerlig mammonisme ved fortsatt klassekamp og partipolitikk til og med opgivelse av landets nøitralitet.

For det annet forstår den store masse øiensynlig ikke at en opgave som historiens nødvendighet stiller, dens løsning nytter det ikke i lengden å holde nede. De forstår ikke at en sterk og stor tanke som er i pakt med livets utvikling, den kan ikke ties eller lyves ihjel, men dens ekspansjonskraft vokser bare, jo mere dens bærere blir presset ned.

For det tredje lærer vi i NS mere av våre nederlag enn våre motstandere av sine «seire». Og som Peter den Store sa: «De får slå oss, inntil vi lærer å slå dem.»

*

Nederlag som tjener til å skape mere klarhet og til å sveise sammen en virkelig kampdyktig og prøvet nasjonal kjerne er ikke nederlag, men forberedelse til seiren.

Idag triumferer partipolitikernes pengemakt og deres fortielses- og fordreiningskunst.

Men pengemakten som nu behersker de politiske valgavgjørelser, er dømt til å vike for den voksende nasjonale samholdskraft, for de sociale nyskapningskrefter. Og om sannheten sier et gammelt ord, at den frykter alene å bli holdt skjult, men at dens kraft er stor, og at den seirer.

Oslo har valgt Marx og Mammon. Men vi fortsetter kampen. Vi gjør vår plikt. Vår sak skal vinne til slutt.

Av en artikkel i «Fritt Folk» 23. oktober 1937.

Skal vi ta parti eller være nøitral?

Et svar til statsminister Joh. Ludv. Mowinckel.

For noe over tre år siden (i september 1934) skrev jeg to artikler i Tidens Tegn under titelen: «Skal Norge innvikles i krigspolitikken?»

Den direkte foranledning var Sovjetsamveldets optagelse i Folkeforbundet, og den avgjorte utvikling av forbundet til en bestemt stormaktsgruppering med utpreget front mot enkelte storstater, og med den kommunistiske verdensrevolusjonsstat som en av de drivende allierte krefter.

Men selve mitt innlegg gjaldt den kjensgjerning at Norges nøitralitet ofres for stormaktsinteresser.

Jeg håpet at det som var skjedd (Sovjetsamveldets optagelse) dog måtte hjelpe til å vekke forståelse for den uhyre risiko, som vårt fedreland innvikles i ved våre politikeres Folkeforbund-engasjementer.

Det blev i artiklene fremholdt, at bolsjevikenes optagelse og Folkeforbundets omdannelse til en stormaktsallianse, var et forræderi mot Folkeforbundets idé, og at det ikke bare vilde bli skjebnesvangert for selve Folkeforbundet og farlig for verdensfreden, men at det først og fremst ikke var overensstemmende med *Norges* interesser. *Vil vilde på den måte løpe sterkt øket risiko for å bli trukket inn i en krigersk konflikt mellem stormaktene.* Norge måtte derfor tå sin stilling til Folkeforbundet under alvorlig revisjon, og få sin nøitralitet gjenoprettet og sikret, mens det ennu var tid. — —

Den daværende ansvarlige leder av Norges utenrikspolitikk, statsminister *Mowinckel*, hadde den gang ingen som helst betenkeligheter ved denne farlige utvikling. Heller ikke gjorde han noensomhelt forsøk da eller senere på å hindre denne for vårt land så uheldige vending. Tvertimot.

> «*De nordiske stater, og ikke minst Norge, har med stor tilfredshet og glede stemt for Sovjetsamveldets optagelse i Folkeforbundet i full forvissning om, at medlemskapet vil medføre at Samveldet føler sig sterkere forpliktet til å arbeide for fredens trygging og fremme.*»

Disse fantastiske ord var statminister Mowinckels officielle erklæring til Norsk Telegrambyrå 20. september 1934. Og i et intervju med «Dagbladet» uttalte statsministeren, da han kom tilbake fra Genf 12. oktober 1934:

> «*Det Quisling skriver, viser bare at han står fullstendig utenfor enhver begripelse av utenrikspolitiske forhold.*»

Disse ansvarlige utenrikspolitikere (herrene Movinckel, Nygaardsvold og Koht) som nu plutselig begynner å tale om at Norge skal «iaktta den strengeste nøitralitet i en kommende krig» *vil allikevel at Norge fortsetter i Folkeforbundet.* Man må da spørre om de ikke allerede har fått erfaring for hvad *det* betyr? — —

Statsminister Mowinckels spørsmål: Skal vi ta parti eller være nøitral? har således ingen realitet fra hans side.

Ved sin folkefronts- og folkeforbundspolitikk har våre borgerlige og marxistiske makthavere, deriblandt hr. Mowinckel, selv *i virkeligheten allerede tatt parti.*

De har innviklet Norge i krigspolitikken.

Samtidig forblir vårt land både moralsk og materielt, på hjemmefronten og på den militære front, helt uforberedt til den påkjenning som kan bli følgen når som helst, og uten at vi får en gang en ukes frist.

Og de som har bragt landet ut i denne fryktelige stilling — og som fremdeles har makten i dette land — de er selv ute av stand til å gjenoprette skaden.

De hverkan *kan* eller *vil.*

Likesom i *Grønlandssaken* har statsminister Mowinckel og de andre partipolitiske ledere bragt sig selv og landet i den tragiske situasjon, at våre nasjonale interesser og denne gang gjelder det endog vår nøitralitet, Norges forsvar og fred — ikke kan sikres effektivt uten at det betyr et fullstendig nederlag for disse folk selv og deres politikk.

Men skal virkelig dette forhold hindre det norske folk fra å søke å løse på den mest effektive måte det livsviktige og mest aktuelle spørsmål, som vi står overfor idag? Spørsmålet om:

1. *Hvorledes skal vi komme gjennem de nuværende internasjonale forviklinger uten krig?*

2. *Hvorledes vi, hvis vi allikevel skulde få krig, skal kunne komme gjennem denne uten avgjørende nederlag og uten nasjonal ødeleggelse eller endog utslettelse?*

Av en artikkel i «Tidens Tegn» 23. desbr. 1937.

Fra partipolitikk til fagstyre.

Den internasjonale situasjon er meget truende og farlig. I de siste to år har Europa uten tvil vært mer enn en gang på avgrunnens rand. Det er voksende risiko for en almindelig krig, og konsekvensen av Arbeiderpartiets utenrikspolitikk er at Norge trekkes inn i denne. Også de borgerlige partiers politikk har medvirket til at Norges nøitralitet i virkeligheten er opgitt, uten at man samtidig har tatt nødvendige forholdsregler for vårt forsvar.

Disse kjensgjerninger, og flyvevåpenets veldige utvikling siden den forrige verdenskrig, kan ikke undgå å gjøre sig sterkt gjeldende også i vår hovedstads politikk. Hvis krigen kommer, må vi regne med at den straks kommer i form av et luftangrep på den civile befolkning i Oslo. Vi må være forberedt på denne mulighet. Den kan når som helst bli alvor, selv om den i øieblikket kan synes usannsynlig for mange. Men bortsett fra de rent militære og helt utilstrekkelige forsvarsforberedelser er ingenting gjort i så henseende.

Det er ille nok at partipolitikerne faktisk har opgitt Norges nøitralitet samtidig som de har latt landets forsvar forfalle. Men det er toppen av politisk lettsinn i tillegg hertil ikke å gjøre det ringeste effektivt for å avverge de ulykkelige følger av en slik katastrofepolitikk for den civile befolkning med kvinner og barn i landets tettest befolkede område.

Når statsmaktene ikke gjør det nødvendige i dette livsviktige spørsmål, må kommunen og befolkningen selv, ta saken i sin hånd, idet for øvrig under alle omstendigheter en vesentlig del av opgaven er kommunal og må bygge på frivillighet.

Det må bli et folkekrav i Oslo at denne alvorlige sak nu tas op og løses energisk, sakkyndig og uten ophold.

*

Samtidig som de siste årtier har vist en mektig vitenskapelig og teknisk utvikling og veldig bedring i leveforholdene, har selve vår styreform ikke gjennemgått noen tidsmessige reformer, hverken hvad statens eller kommunenes styre angår.

Vår kommunalforfatning er et hundre år gammel. Den svarer ikke på noen måte til den moderne utvikling. Denne krever *yrkesrepresentasjon* og et *faglig styre* med rasjonell arbeidsdeling bygget på sakkunnskap og personlig ansvar og myndighet, både for statens og kommunenes ledelse.

En ennu større mangel er imidlertid at det kommunale selvstyre — likesom selve staten — er blitt et bytte for korrupte parti- og pengeinteresser, et egoistisk partidiktatur som er en karikatur av et folkestyre, og hyklersk utnytter dette for selviske formål — i «demokratiets» navn. Dette forhold har allerede ruinert en rekke kommuner. Det kommer uvegerlig i sin tur til å føre hele folket vårt ut i ulykke, innenriks og utenriks, hvis det ikke skapes en social nyordning, og det nasjonale samhold vekkes. —

Det er så meget mer grunn til å gå sterkt inn mot det partipolitiske vanstyre i stat og kommuner som de tider vi lever i er riktige skjebnetider. De rummer både døde-

lige farer for det folket som ikke løser vanskelighetene, og samtidig de rikeste muligheter for dem som evner en samlet og klok innsats.

Politikken idag er således i virkeligheten et spørsmål om en *systemendring* og om det norske folks *eksistens*. Men som følge av den partipolitiske presse og propaganda og de «gode tider» (som for øvrig mange er undskyldt for å merke noe til) er det norske folket ennu ikke opmerksom på denne alvorlige kjensgjerning.

Av en brosjyre «Fra partipolitikk til fagstyre» utgitt i Oslo før kommunevalget 1937.

*

Det er alltid vanskelig å overbevise et folk om i tide å ta sine forholdsregler, og om nødvendigheten av noe nytt. Men under disse forhold er det dobbelt vanskelig. Når menneskene er vant til å leve under visse former, bestemmer de sig ikke lett for å skifte dem. Særlig hvis de ulykker en derved vil avverge, ikke føles sterkt, men bare fremstilles som muligheter, og de goder en derved vil skape for folket, ikke fortoner sig så attråverdige fordi sa mange allerede synes de har det så bra. De ser ikke, vil ikke se, at vi lever i en tilstand som ikke kan vare.

Juli 1937.

Høirefascisme.

Efter Menstad-affæren gikk folk fra Høires ledelse omkring og fortalte at det var høire som hadde foranlediget militæret sendt til Menstad hvorved blev dempet de alvorlige uroligheter som truet med å innlede en almindelig omveltning. Bondeparti-regjeringen — og da

i særdeleshet undertegnede som forsvarsminister — hadde vært fullstendig rådløse og ikke visst hvad de skulde gjøre.

Denne grove tilsnikelse er særdeles typisk både for Høires taktikk og innstilling.

Selvfølgelig hadde ikke Høire eller dets ledelse noe med Menstad-affæren. Og selvfølgelig var vi i regjeringen som hadde med den ting å gjøre, ikke rådløse. Vi visste — uten Høireledelsens påtrykk eller feltherreråd — nøiaktig hvad vi måtte gjøre og nølte ikke et øieblikk med å treffe de nødvendige forholdsregler.

Det er imidlertid særdeles betegnende at Høireledelsen søkte å innkassere denne begivenhet for sig, og å fremstille den som en bedrift i Høires kamp mot arbeiderorganisasjonene. Militær blev imidlertid ikke sendt til Menstad som et sjaktrekk i klassekampen for å «slå ned arbeiderne».

Det er en stor misforståelse å tro at militær dengang blev brukt i kampen *mot arbeiderne*. Militær blev i det hele tatt ikke sendt til *Menstad*, men til øvelsesplassen *Gråtenmoen* ved Skien og utelukkende for å beskytte de militære magasiner der. Moskva hadde sine fingre med i spillet. Og hvis våbenlagrene på Gråtenmoen blev tatt, som hensikten var, så vilde landet stått foran begivenheter av uoverskuelige følger.

1938

Slutt op om «Fritt Folk».

I fremtidige skolebøker i Norges historie kommer til å stå som et kuriøst eksempel på de besynderlige forhold i 1937 at Komintern og de bolsjevikiske makthavere i Moskva hadde en flott dagsavis i Oslo, Norges hovedstad, mens de norske nasjonale krefter slet med en firesides avislapp som undertiden kom ut, undertiden ikke.

Likeledes vil fremtidens historikere feste sig ved som et merkelig fenomen til munter forbauselse for kommende slektsledds skolebarn, at norske forretningsfolk av «forretningsmessige hensyn» laget strikker til sin egen hals, ikke bare ved nærmest å boykotte den nasjonale reisnings spirende presse, men også ved direkte å støtte med annonser de folk hvis program var å ta fra dem både frihet og eiendom, ja livet med.

Det er en opgave å få nasjonalsinnede forretningsfolk, som ikke er kortsynte og feige, til å innse dette, og at det å støtte den kjempende nasjonale presse det er både *forretning* og *forsikring*, foruten at det burde være enhver nordmanns simple plikt. Ti som det sies i den gamle greske historiefortelling, som en ivrig NS-mann — og for øvrig selv stor forretningsmann — forleden velvillig erindret mig om: «Vi athenere ser på alle dem som ikke tar noen del i det offentlige anliggende, ikke som

folk der passer sin egen forretning, men som døgenikter. Selv om en mann har fremgang i sin private forretning, vil han og alt hans gå til grunne, hvis hans fedreland blir ødelagt.»

Av artikkel i «Fritt Folk» 8. januar 1938.

Stopp krigspolitikerne.

Hvis det norske folk ikke snart våkner og stanser partipolitikernes krigspolitikk, innvikler disse folk Norge uvegerlig i den truende europeiske storkrig.

Det er ikke tomme talemåter. Alt hvad *vi* har advart mot, er gått i opfyllelse. Mens de ansvarlige partipolitikerne har gjort den ene skjebnesvangre feil efter den annen, slik at landet nu faktisk står overfor muligheten av en truende katastrofe.

Norge har hatt fire år til å ordne sitt forsvar på, efter at det fra 1934 av for alle burde være klart, hvor den almindelige utvikling i Europa bar hen. Men intet er blitt gjort, inntil statsmaktene nå i det siste søker å treffe enkelte forfjamsede og samtidig kostbare og helt utilstrekkelige panikkforanstaltninger.

Når vårt land og folk nå er helt uforberedt både materielt, og moralsk, både militært og på den indre front, til å møte en moderne krigs påkjenning, så ligger ansvaret hos den nuværende og forrige regjering, og hos de to storting som har tolerert en slik grov forsømmelse av statens første plikt.

Forholdet viser en slik uduelighet og en slik mangel på forutseenhet og ansvar, at folket bare av den grunn må føle den største usikkerhet og engstelse med hensyn til hvorledes landets forsvar også fremtidig blir varetatt.

Et folk har det styre det fortjener. Og hvis folket ikke snart våkner og kvitter sig med det nuværende vanstyre, så er *landet fortapt også i forsvarsmessig henseende.* Selv har øiensynlig ikke disse politiske lederne så megen anstendighetsfølelse at de selv trekker sig tilbake efter en slik serie av blamasjer. De går ikke før de blir feiet vekk av opinionen. *Men kommer ikke denne før den blir tvunget frem av krigens redsler og nød, er vi redd den kommer for sent.*

Av artikkel i «Fritt Folk» 26. mars 1938.

Nasjonalismens seiersgang.

Over hele verden er nasjonalismen i fremmarsj. Også i de land som ligger efter i civilisasjonens almindelige utvikling arbeider sterke nasjonale bevegelser for den nye tids idéer. Såvel i Japan, Mansjukuo, Kina, Afghanistan, Iran (Persia), Tyrkia, som i de fleste av de Sydamerikanske stater kjempes den nye orden frem, mot partipolitikken, mot liberalismen, mot kommunismen, mot det internasjonale finansvelde og den internasjonale jødedom, *for* en organisk nyordning av samfundet på nasjonal grunn med bevarelse av det nasjonale særpreg.

For er dette den almindelige verdensutvikling som presser på utenfra og innenfra med livets rett, *hvorledes kan man da tro at vi her i Norden, og i Norge i særdeleshet, skal kunne stoppe denne utvikling ved våre grenser?* Eller endog tro at vårt nuværende system skulde være noe mønster for verden eller kunde snu denne utviklingen? Til og med et system som med sin flytende blanding av vimrende borgerlighet og kamuflert kommunisme har spillet så grundig fallitt.

I sin tid vil det bli feiet vekk, her som allerede i så mange andre land.

Våre partipolitikere spilte på gal hest i Spania og har tapt. De nordmenn som fremdeles holder på de nuværende makthavere, bør se til at ikke også de holder på den gale hest.

Nasjonalismen er det 20de århundres politiske idé og er skjebnebestemt til å seire.

Av artikkel i «Fritt Folk» 9. april 1938.

*

Så sent som i 1934 skulde vi iallfall ha forstått hvor det bar hen og tatt våre forholdsregler. Men vi har drevet videre på den brede vei, slik at vi idag er drevet op i indre strid og klassekamp og ligger fullstendig vergeløse i en verden som er fylt av krigsmuligheter. Det norske folk har forsyndet sig mot historiens lov. Det interesserer sig ikke for sitt lands ve og vel, og det lar sig dåre ukritisk av løgnen.

Det vilde være lettsindig å tro at et folk ustraffet kan henfalle til slik sløvhet. Vi må håpe at det som måtte komme over oss ikke må bli for ubarmhjertig.

Men forutsetningen for at vi kan undgå katastrofen er:

1. At vi holder oss klar av andres affærer, og ikke til stadighet optrer utfordrende. I forbindelse med den siste bevilgning til forsvaret skrives og uttales åpent fra regjeringshold at vi må ruste mot «fascismen», mot Tyskland.
2. Istedenfor å medvirke til å forgifte folkeopinionen og skape krigspsykose må vi gjøre det vi kan for å skape forståelse mellem de to store nordiske stater: Tyskland og England — den eneste mulige redning fra

krigen. På dette området har nettop de nordiske stater og særlig Norge en stor misjon. Istedenfor tales der om å danne et nordisk forsvarsforbund rettet mot den ene stormaktsblokk. *Å medvirke til å skape fred mellem England og Tyskland er vår eneste opgave i verdenspolitikken idag.* Ellers har vi mer enn nok med å greie våre egne saker.

3. Å fri oss snarest fra Folkeforbundets forpliktelser, gjenreise vårt forsvar og håndheve den strengeste nøitralitet overfor alle stormakter.
Det er vår eneste redning.

Av en tale i Oslo 9. april 1938.

Hvorledes man lager statskup i Norge.

Når et folk synker ned i politisk sløvhet og likegyldighet like overfor nasjonale spørsmål, er det utrolig hvad det finner sig i endog fra et kraftløst og evneløst styre.

Men selv ikke den mest storsnutede oldenborger og hans kreaturer har noensinde under eneveldet og den firehundreårige natt våget å behandle det norske folket med den nedlatende forakt som det nuværende partidiktatur og dets menn tillater sig.

Man skulde dog f. eks. tro at et viktig spørsmål som stortingsperiodens forlengelse, og forlengelsens eventuelle gyldighet for det sittende Storting, var gjenstand for grundig undersøkning og drøftning. Man skulde dog tro at Stortingets medlemmer før de innlot sig på et så tvilsomt og skjebnesvangert skritt som egenmektig å forlenge sine egne mandater, iallfall hadde giddet å be-

nytte sig av bestemmelsen i grunnlovens paragraf 83 om at «Stortinget kan innhente Høiesteretts betenkning over juridiske gjenstande».

Av artikkel i «Fritt Folk» 23. april 1938.

De hjemlige krigsforbryterne.

Europa glir langsomt nedover skråplanet mot et som det synes uundgåelig sammenstøt.

Men ved at jødespørsmålet og idéstriden mellem «demokratiet» og nasjonalsosialismen, mellem kommunismen og nasjonal-socialismen bringes inn i denne konflikten, utvides og kompliseres denne i uhyggelig grad, og det driver mot et verdensopgjør. Så meget mer som den gamle verden allerede står i brand i Spania, i Palestina, og i Kina, og alle disse steder på samme internasjonale bakgrunn.

Det er nettop disse internasjonale okkulte krefter, den internasjonale jødedom, verdens-«demokratiet», og verdensbolsjevismen, og deres hjelpere og hjelperes hjelpere som også gjør at det britiske rike og de nordiske land nå trues med å bli trukket inn i krig for Tsjekkoslovakia, inn i en kontinental-krig hvis egentlige stridsspørsmål ligger helt utenfor disse lands nasjonale interesser.

I den kritiske tid vi nu går inn i, er det derfor for alle nordmenn som ønsker å bevare Norges fred en plikt å bidra sitt til å avsløre og uskadeliggjøre våre hjemlige internasjonale *folkeforrædere* og *krigsforbrytere*. De har allerede gjort kanskje ugjenoprettelig skade. Får de fortsette fritt, driver de sikkert vårt land ut i krigen før eller

senere, hvad enten de handler i dumhet eller med velberådd hu.

Denne forbrytelse er så meget større, som den tyske blokk har all utsikt til å seire i en kommende verdenskrig.

Av artikkel i «Fritt Folk» 17. september 1938.

Absurd og kriminelt.

Man sa med rette at Tsjekkoslovakia var en blindtarm hvis betendelse truet hele det europeiske legeme. Nu er denne kroniske betendelse blitt akutt.

Det er for å holde op en slik uorden og urettferdighet, en slik kronisk truende krigsfare, og en slik kommunistisk pestarne i hjertet av Europa at verden nu skal kastes ut i en ny og frykteligere verdenskrig, og Norge med!

Av en artikkel i «Fritt Folk» 1. oktober 1938.

Norge trekkes inn i krigen! Vekk med krigspolitikerne. Vi vil fred!

La Mowinckel, Koht, Hambro og Nygaardsvold stå til ansvar for sin krigspolitikk.

Europa står nu på randen av den største tragedie i menneskehetens historie, en ny verdenskrig som kan bety hele vår civilisasjons undergang.

Vårt lands nøitralitet er opgitt. Ved folkeforbundspakten er vi bundet til den ene krigsfront hvor befinner sig Sovjetsamveldet som i årevis i samarbeide med norske landsforrædere har forberedt sin innmarsj i Nord-Norge.

Vårt lands forsvar er samtidig systematisk undergravet slik at vi idag er totalt uforberedt, militært og civilt og moralsk til å møte en moderne krigs påkjenninger.

*

Tiltross for denne katastrofale stilling, driver de borgerlige og marxistiske krigshyener fortsatt, fra landsende til landsende, en utilhyllet krigsagitasjon og systematisk løgnpropaganda, som hisser stemningen op til bristepunktet.

Hvem bærer skylden for dette?

Hvem er de som slik har forrådt og forråder vårt folk like til randen av krig og kaos?

Det er i første rekke de menn, som har det direkte ansvaret for Norges utenrikspolitikk og riksstyre i disse skjebnesvangre år: herrene *Mowinckel*, *Koht*, *Hambro* og *Nygaardsvold* samt det partipolitiske system, de partier og den presse som de representerer.

De har meget å svare for disse folk i den nuværende situasjon.

Vi i Nasjonal Samling har advart dem og det norske folk gang på gang, for å få dem til å se og møte den katastrofe som truer. Men de har hverken evnet å se, eller villet.

Vår linje — å bevare freden for vårt land ved absolutt nøitralitet og et effektivt forsvar til vern om nøitraliteten — har den hele tid vært klar. Vi har atter og atter påvist at Norge ikke kunde forbli nøitralt uten i tide å melde sig ut av Folkeforbundet. Vi har ført en uavbrutt kamp i årevis for å redde vårt land fra den krigs- og revolusjonskatastrofe som var under utvikling. Det har vært for døve ører.

Er det nu for sent?

Hvis det ennu er noen mulighet til å redde Norge fra krig og nasjonal utslettelse, må det norske folket i denne tolvte time selv stoppe krigspolitikerne og fri sig fra et styre som er med i den internasjonale sammensvergelse for krig, og solidarisk med de fremmede makter som vil ha Norge med i krigen.

Vekk fra statens styre med Mowinckel, Koht, Hambro, Nygaardsvold og de andre krigspolitikerne!

Nordmenn, trekk dem til ansvar for deres forbrytelse mot fedrelandet og mot det norske folks frihet og fred!

For folket og for fredens skyld!

Artikkel i «Fritt Folk» 1. oktober 1938. (Skrevet umiddelbart før München-overenskomsten.)

Skaff jødene en egen stat.

Den evige jøde er igjen på vandring. Jødespørsmålet som ligger ved roten av tidens uro begynner å reise sig i hele sitt omfang og i hele sin tragedie. Det truer ikke bare jødefolket men også alle andre folk med krig og ødeleggelse.

Jødespørsmålet er vel i sin innerste kjerne et metafysisk problem. Men praktisk-politisk er det iallfall et internasjonalt problem som må løses internasjonalt.

Spørsmålet er blitt akutt når to stormakter går til direkte å fordrive jødene fra sine land, mens antisemitismen også ellers vokser med rivende fart over hele verden og særlig i de land hvor jødene enten er tallrike eller ut øver en uforholdsmessig dominerende innflytelse.

I Tsjekkoslovakia, Ungarn og Romania er tilsammen rundt to millioner jøder. I Polen er nærmere fire millioner,

i Ukraina og Russland kanskje fem til seks millioner jøder. Hvad vil ikke skje når den ulmende antisemitisme slår ut i full flamme også i disse land? I de «store demokratier» Frankrike, England og Amerika, hvor jødenes antall og innflytelse er så dominerende, er også antisemitismen i voldsom vekst. Hvad vil skje når ytterligere disse nasjoner med sine minst seks millioner jøder vil ryste dette fremmedvelde av sig?

Den jødiske nasjonalisme er i høiere grad enn noen annen: *«rasisme» og religiøs fanatisme*, og den er i en ututpreget grad en *verdens-imperialisme. Med en naturlovs nødvendighet kommer den før eller senere i dødelig konflikt med de andre folks nasjonale selvhevding og selvopholdelse.*

Det er denne, i århundrers løp forberedte verdensstrids avgjørelse vi nu står overfor.

Men skal denne skjebnesvangre utvikling brytes, kan det ikke skje ved at kampen får flamme op over hele verdensfronten, mellem på den ene siden de nasjonale krefter, og på den annen side den internasjonale jødedom med alle dens antinasjonale hjelpetropper: gullet og den internasjonale finanskapital og dennes politiske våpen, demokratiet; de socialistiske og kommunistiske internasjonaler; folkeforbundet og de mangfoldige internasjonale hemmelige jødiske organisasjoner, foruten verdenspressen og alle lands såkalte «kunstige» jøder og halvjøder.

Jødespørsmålet kan alene løses ved at der, mens det ennu er tid, gripes ved ondets rot, ved at man bringer den jødiske nasjonalisme inn på sunde baner, parallelt med de andre folks nasjonale streben, og ikke som nu på tvers av dem. Med andre ord, jødenes imperialisme må begrenses ved internasjonal lovgivning. Deres nasjona-

lisme som fastsetter deres internasjonale rettsstilling, må finne avløp i opbygning av *en egen jødisk nasjonalstat.*

Dette kan ikke bli Palestina slik som forholdene har utviklet sig der. Men det er klart at det ikke skulde by på uovervinnelige vanskeligheter å finne et annet skikket landområde til et nytt Jødeland, såfremt opgaven bare blir tatt op for alvor. Det har vært nevnt forskjellige store landområder på det afrikanske og sydamerikanske fastland, og av øier Madagaskar, Ny Guinea og Kypern i det østlige middelhav og Australia.

De velmenende mennesker gjør stor urett som setter sig imot en slik løsning av religiøse grunner, basert på misforstått tolkning av bibelske spådommer. Ikke under noen omstendighet vil jødenes samling i et nasjonalt hjem være i strid med skriftens utsagn. Og om så var på et enkelt punkt, gjelder så ikke det samme jordens gang om solen?

Av en artikkel i «Fritt Folk» 19. november 1938.

Voksende motstand mot Stortingets statskup.

De partipolitiske makthaverne i dette landet var neppe klar over rekkevidden, *da de vilkårlig forlenget sine egne stortingsmandater med et år.* I sitt overmot innbildte flertallet av stortingsmennene sig at de ustraffet kan tillate sig hvad som helst og at det norske folket vil tåle hvad som helst av deres maktbrynde.

Tiden vil vise at dermed er ikke bare begått en straffbar krenkelse av Norges statsforfatning, men at i virkeligheten vårt statsstyre således er bragt ut i en lovløshetens tilstand som kan få de mest skjebnesvangre følger.

Vi i NS har fra første stund av pekt på dette, og også på forhånd bestemt advart mot det. Det har jo også hevdet sig enkelte andre røster, særlig i venstrepressen utover landet, mot denne ringeakt for folkets rettigheter. Selv forslagsstilleren til vedtaket om fire-års stortingsperioder, tidligere stortingsmann Henrik Ameln, Bergen, har ikke lagt skjul på at han aldri hadde tenkt sig muligheten av at hans forslag skulde bli misbrukt derhen at folkets rett blir satt tilside, og at det sittende storting egenmektig *blir sittende lenger enn det er valgt for.*

Alt innvarsler den kommende kamp om hele forfatningsspørsmålet — en kamp som vi i NS vil drive på bredest mulig front og gjennemføre med hensynsløs energi.

Av en artikkel i «Fritt Folk» 26. november 1938.

På terskelen til det nye år.

I det forløpne år er det blitt tydeligere enn noensinde at nasjonalismen i sin moderne form ikke bare er en italiensk eller tysk foreteelse, men et universelt fenomen, det tyvende århundres stats- og samfundsform som skaper grunnlaget for den nye verdensordning.

Det er blitt tydeligere enn noensinde at nasjonalismen kommer til å seire i hvert eneste land, idet den i motsetning til liberalismen og kommunismen finner sitt særegne nasjonale uttrykk i de forskjellige folk.

Umåtelige landvinninger har den nye orden gjort i Europa i 1938. Kommunismen og «demokratiet» har lidt veldige nederlag på det europeiske fastland. Selv i England, finansdemokratiets moderland og høiborg, gjør det

gamle systems menn innrømmelser til den nye ordning, for om mulig å holde stillingen.

I virkeligheten modnes da også forholdene her i Norge for det nasjonale nye gjennembrudd, selv om det kan se mørkt og merkelig ut mange ganger.

Det er ikke skygge av tvil om at vi skal seire til slutt. For den saks skyld, og for alt vi vet, kan 1939 godt bli et avgjørende år. Vi vet ikke. Men det vet vi iallfall at hver dag som går, er vi en dag nærmere avgjørelsen.

Av en artikkel i «Fritt Folk» 17. desember 1938.

Fra klassekamp til nasjonal enhet.

Bortsett fra sin revolusjonære bakgrunn er arbeidernes fagorganisasjon blitt like kapitalistisk som arbeidsherrenes. Forskjellen er at den ene part monopoliserer finanskapitalen, den annen tar monopol på arbeidet. Hele samfundet opdeles i pengefolk, lønnsslaver og renteslaver, splittes i partier og klasser, — et klassekampsamfund.

Arbeidsløsheten er blitt et kronisk fenomen. Tross valgløfter og tross konjunkturer, hverken kan eller vil arbeiderpartiregjeringen råde bot herpå, simpelthen fordi at det ligger i selve systemet. Og skal de røre det, må arbeiderpartiet enten gå den marxistiske borgerkrigslinje, eller gjøre farlige innrømmelser til de idéer som vår NS-bevegelse står for, begge deler selvmord for klassekamp-politikerne.

Det er ikke så rart at regjeringen Nygaardsvold foreløbig driver borgerlig levebrødspolitikk. Til og med i den sletteste form: inflasjonspolitikk. Den bluffer mest.

Men hvem nyter fordelen av «de gode tider» som har begunstiget «arbeider»-regjeringen? Hvem har fordel av dens pengepolitikk, deres opblåsning av budgettene og av seddelmassen, de store lån hos de internasjonale pengejødene?

Ikke det arbeidende folk, hvis lønninger alltid blir liggende efter under stigende leveomkostninger. Det er spekulanter og kapitalister og den internasjonale storfinans som tjener på denne «arbeider»-politikk, som setter hele landets fremtid i fare, nøiaktig som folkefrontpolitikken i Frankrike.

På toppen, eller rettere på bunnen av denne skjebnesvangre utvikling ser vi en fullstendig åndelig forvirring besette sinnene og paralysere dem, like fra de besynderligste religiøse forvillelser til marxismens rendyrkede materialisme.

Mot all denne folkeødeleggelse finnes ikke noe annet sundt og sterkt middel enn den nye tids nasjonale idealisme, slik som Nasjonal Samling bærer den frem i sitt program.

Midt i alt det falske demokrati er NS det eneste parti som har holdt høit det nasjonale ideals fane og hevdet landets lov og folkestyrets idé. NS er også de eneste som har pekt på den løsning tiden forlanger. Hvad vi i årevis har holdt frem og holder frem, har utviklingen tilfulle bekreftet.

Vi har derfor krav på å bli hørt. Vi har krav på at man hjelper oss i kampen for å sikre hele folkets fred og velferd og skape et moderne og ekte folkestyre i pakt med tidens og folkets behov.

Norge er et rike. Det skal bli et folk.

Av artikkel i «Fritt Folk» 3. desember 1938.

1939

Kampen mellem folket og partiveldet.

Partipolitikernes statskup.

I.

Stortinget har mot 25 stemmer avvist forslaget om i henhold til Grunnlovens § 83 å æske Høiesteretts uttalelse om lovligheten av at det sittende Storting blir sittende ett år utover den tid det er valgt for.

Dermed er endelig vedtatt av Stortinget å selvmektig forlenge den nuværende stortingsperiode med et fjerde år, og først holde stortingsvalg i 1940, istedetfor efter grunnloven ved treårsperiodens utløp i 1939.

Det er ikke anført et eneste holdbart argument for denne skjebnesvangre handling. Den kan i det hele tatt ikke begrunnes, hverken med lov eller logikk, eller med moral, eller i det minste med politisk nødvendighet. Det er rett og slett bare et dårlig kamuflert maktmisbruk. Det som foreligger er ganske enkelt, slik som ethvert menneske innser, at de for 1936—39 valgte stortingsrepresentanter skyver folkets rett til side og egenmektig forlenger sine mandater uten å spørre velgerne.

Det vil si det foreligger historisk-politisk sett et regulært *statskup*, og i rettslig henseende en oplagt *statsforbrytelse* mot straffelovens § 98 og sannsynligvis også mot § 99. Likeledes foreligger her forbrytelse med hensyn til utøvelsen av statsborgerlige rettigheter, idet hele det

stemmeberettigede folk rettsstridig avholdes fra å stemme til lovmessig tid. I særdeleshet blir hele årsklassen av tilgående ungdom som i 1939 erhverver stemmerett, hindret fra å utøve denne efter lovens forutsetninger.

Saken stiller sig desto mer betenkelig for den enkelte stortingsmann som en rekke av dem allerede er tungt belastet ved sin rettsstridige befatning med den landsforræderske sovjetbevegelse i dette land, enten ved direkte deltagelse, eller, som flere av de borgerlige, ved indirekte medvirkning. De fleste av dem er kanskje så blinde og overmodige at de ennå trekker på skuldrene av slikt (det vilde ikke forbause, særlig ikke efter den naivtfreidige argumentasjon for det 4. året). Men Guds møllestener maler langsomt, men sikkert, og guderne slår dem med blindhet og overmot som de vil ødelegge.

II.

Det er overordentlig typisk at «folkestyrets forkjempere» i tillegg til alle tidligere tilfelle av diktatur som partipolitikerne har listet inn på det norske folket under brudd på lov og grunnlov, nu også har begått dette siste så åpenbare attentat på selve folkestyrets idé, nemlig å åpenlyst *flytte suvereniteten fra velgerne til Stortinget, fra folket til partipolitikernes legaliserte centralklubb.*

Derfor rører dette spørsmål ved kjernen i det politiske problem idag og ved ondets rot i vårt politiske liv, nemlig det partipolitiske og falske grunnlaget for sammensetningen av landets nasjonalforsamling og for regjeringsdannelsen, og dette uærlige og ubrukbare kvasi-demokratis erstatning av et ekte og effektivt nasjonalt riksstyre, et virkelig folkestyre. *Det er kampen mellem folkemakt og partivelde som nu i virkeligheten innledes.*

III.

Veien ut av uføret er å likvidere partipolitikken som lever på løgn og korrupsjon, splitter folket og hindrer enhver samlet nasjonal innsats.

Det kreves en handlekraftig *nasjonal riksregjering*, uavhengig av partipolitikk. Og det kreves et *nasjonalt storting* sammensatt av folkerepresentanter som i glødende nasjonal idealisme setter hensynet til hele landets og folkets vel over alle egeninteresser og over alle partier og klasser og distrikter, og som i samhøve med utviklingens krav vil gjennemføre den nødvendige reform av staten og dens styre. *På arbeidslivets grunn må nasjonens kultur- og næringsliv organiseres i selvstyrte lovfestede yrkeslaug, sammenfattet i et faglig riksting (kultur- og næringsting) som gis innflytelse på rikets styre, og efterhånden utvikles til å overta Stortingets rolle som nasjonalforsamling og landets øverste lovgivende makt.* Det var denne uundgåelige reform som Nasjonal Samling med fremsyn søkte å foranledige det første skritt til ved sitt grunnlovsforslag til Stortinget av 11 oktober 1935, men som 10. januar 1936 blev kortsynt og overmodig avslått av de samme partifolk som nu har bevilget sig selv et ekstra jubelår, og som mener at en representant for den internasjonale jødedom bør være president i Norges Storting. Men det er med slike krampetrekninger at et gammelt regime dør, og et nytt styresett fødes.

Det er kanskje ikke så mange procent av vårt folk som ennu idag forstår det som således er i ferd med å skje: *opgjøret mellem folket og partiveldet, og frembruddet av den nye nasjonale stat.* Det er den viktigste opgave Nasjonal Samling har, å få et *bestemt antall* av vårt folk vekket til

å forstå dette som er under utvikling og til å handle derefter.

Klarere og mer konkret enn noensinde har vår nasjonale samlingsbevegelse nu sitt mål for sig.

Artikkel i «Fritt Folk» 18. februar 1939.

Krigspolitikk eller nøitralitet.

Hvad velger det norske folk?

Ved de begivenheter som har funnet sted i denne krigsgudens spesielle måned, *mars*, er den internasjonale situasjon blitt uhyggelig forverret. Europa er nådd til en milepel i sin skjebnesvangre utvikling. *Tiden er kommet for folkene til å ta store avgjørelser.*

Krigspresset på Norge øker.

Det er ikke nødvendig å forklare for tusende gang her i «Fritt Folk» at den folkefront og folkeforbunds-nøitralitet som Hambro, Koht, Mowinckel & Co. har prekt om, ikke er annet enn nøitralitets-bluff, et folkebedrag, bare egnet til å kaste blår i øinene på det i politisk henseende indifferente og utrolig naive norske folk. De interesserte stormakter lar sig derimot ikke så lett bluffe.

Og hvad selve *Genf-forbundet* angår, så er det ikke mer enn skinndødt. Dets stormakter vil nok søke å gni liv i det igjen, så det ennu kan gjøre sin nytte som formelt og taktisk grunnlag for verdenssamlingen mot nasjonalismen, i første rekke mot Tyskland. Lord *Cecil*, fredsprisvinneren, har allerede tydelig nok uttalt sig i den retning (15. ds.)

*

Presset på Norden og Norge for å trekke dem inn i den «antifascistiske» krigsfronten blir stadig sterkere.

Dette gjelder ikke bare den kommunistiske internasjonale, som efter München-avtalen og de rødes sammenbrudd i Spania, stadig øker omfanget og intensiteten av sitt arbeide i Skandinavia.

Men det åpenbarer sig også tydelig en slik tendens i Vestmaktenes anstrengelser, særlig Englands, så meget mer som disse makter nu igjen søker direkte tilslutning til Sovjetsamveldet, og omvendt.

En rekke uttalelser fra de forskjelligste leire i det britiske parlament og i pressen beviser dette.

Det er også betegnende *at det kommer frem direkte forslag om et statssamband av de «demokratiske» stater.* Således i en bok «Union Now» av Clarence Streit, mangeårig korrespondent i Genf for verdens største jødeavis «New York Times», en bok som har vakt stor opmerksomhet i den anglo-saksiske verden og er blitt livlig kommentert i den amerikanske og engelske presse.

Det har til og med i disse dager vært foreslått i parlamentet *å innstille sig på militær støtte og endog på å sende ekspedisjonskorps* til Skandinavia, operasjoner som uten tvil faller i tråd med det røde Russlands krigsplaner.

Høireører og kommunistfører hånd i hånd.

Verdien av stortingspresident *Hambros* «blanke avvisning» av disse farlige projekter forståes best i lyset av den attest herr Hambro får i en nettop av kommunistpartiet utsendte brosjyre: *Verg landet mot fascisme* (med det norske flagg og Moskva blodbanner forenet på første side) — formelt forfattet av Moskvaagenten Henry W. *Kristiansen.*

I denne brosjyre, hvis mål nettop er å bekjempe nøitralitetspolitikken og å trekke Norge inn i krigssamlingen av «demokratiene» mot Tyskland, lar Moskva sin mann skrive om høireføreren:

«*Uttalelsene av høires parlamentariske fører, Hambro, efter München, viser at det selv innenfor dette parti (høire) er det folk som kan vinnes (!) for en forandring i utenrikspolitikken efter de retningslinjer som arbeiderklassen må trekke op.*»

Ingen behøver å tvile på at kamerat Kristiansen her med «arbeiderklassen» mener Moskva og den internasjonale jødedom.

Ansikt til ansikt med skjebnen.

Det norske folk må nu bli klar over hvor det bærer hen hvis landets skjebne fortsatt skal ligge i hendene på den klikk av internasjonale revolusjonsmakere, korrupte og kortsynte partipolitikere, og alle de andre bevisste og ubevisste redskaper for den internasjonale jødedom og kommunisme som nu fører Norge mot avgrunnen.

Skal vi ennu fortsette å være en røst som roper i ørkenen, eller vil det norske folket våkne i den ellevte time? Det ringer nå for tredje gang.

Av artikkel i «Fritt Folk» 25. mars 1939.

Hvor er nordmennenes konge?

Det Storting hvis lovlige mandat utløper med inneværende år, har begått tre kapitale synder mot det norske folket.

For det *første* har det opretholdt en *grunnlovsstridig marxistisk regjering* i dette land, og det tiltross for at valget i 1936, hvor et hovedstridspunkt nettop var marxismen, hadde gitt et sterkt antimarxistisk flertall i folket.

Den annen utilgivelige forsømmelse som dette storting har begått mot vårt land, er at det har *kompromittert Norges nøitralitet og på det groveste undlatt å sette landet i forsvarsdyktig stand.*

Det nuværende storting har altså sviktet nettop på de to punkter som i politikken er de første opgaver, *nemlig å skaffe et sterkt og stødig nasjonalt styre, og å trygge landets fred og frihet.*

*

Efter en slik mangel på evne og vilje til å møte situasjonen og statskunstens mest elementære krav, er det en dobbelt utfordring til folket at de samme stortingsmenn på toppen av sine andre pliktforsømmelser, skyver folkets grunnlovssikrede suverenitet til side, og *selv vilkårlig forlenger sine mandater.*

Ved denne *tredje* svikt og forsyndelse blir skapt en *ulovlig* situasjon i landet, et interregnum, som kan få ytterst alvorlige følger.

Det er intet som tyder på at stortinget, eller vår kamuflerte bolsjevik-regjering, selv vil gjøre noe for å bøte på dette graverende forhold før stortinget trer fra hverandre.

*

Efter grunnloven og efter parlamentarisk statsskikk blir *det da Kongemaktens plikt å gripe inn for å vareta folkets rettigheter*, og sørge for å la utskrive nye valg efter loven.

Det er av interesse nettop her i Norge, hvor så mange ser hen til Englands konstitusjon som et forbillede, å anføre hvad en av Englands kjente historikere og rettslærde, *Lionel Curtis*, knyttet til universitetet i Oxford,

anfører om det analoge forfatningsmessige spørsmål fra almindelig britisk parlamentarisk synspunkt.

Curtis skriver:

«Kronen (Kongemakten) har beholdt ansvaret for å påse at ministre og parlamenter ikke usurperer velgernes suverenitet. Hvis ministre understøttet av parlamentet noengang forblir i embede efter at deres folkemandat er utløpet, *er det monarkens plikt å avskjedige dem og utnevne en regjering bundet til å utskrive nye valg.*»

Artikkel i «Fritt Folk» 10. juni 1939.

Demokratiet går til grunne — en ny tid bryter fram.

Vi er nu midt i en verdensrevolusjon i mer enn den kommunistiske betydning av dette ord. Det 19de århundres fremherskende og politiske og økonomiske samfundsordning, demokratiet, går langsomt, men sikkert til grunne, og på samme tid går det mot slutten av æraen for verdenshegemoniet til de store demokratier som har vært eksponentene for det forrige århundres demokratiske doktrine. En ny verdensanskuelse og en ny verdensordning — *nasjonalismen* — kjemper sig frem, båret av nye verdensmakter.

Begge disse uundgåelige endringer er av en slik natur at de ikke kan gå for sig uten fysiske maktopgjør, uten krig og revolusjoner. Så meget mer som demokratiet i sitt forfall glir ut i bolsjevisme, og denne har fått en mektig verdensoperasjonsbasis i Russland. I virkeligheten står vi da også allerede mitt oppe i en ny rekke av kriger og revolusjoner. *På sett og vis er den annen verdenskrig og verdensomveltningens 2. akt allerede begynt.*

Med marsjen mot Rom 28. oktober 1922 begynner det som vi kan kalle *den europeiske revolusjon — mot demokrati, bolsjevisme og jødeherredømmet.* 18. september 1931 blev faktisk den nye verdenskrig innledet ved Japans besettelse av Mansjuria, på tilsvarende måte som den øst-asiatiske krig 1904—05 ga støtet til den periode av krig og revolusjoner som tilslutt, i 1914, førte til almindelig verdenskrig.

Det demokratiske England ser sitt verdensherredømme truet av de «sultne» nasjonalistiske stormakter, Tyskland, Italia og Japan og mobiliserer i demokratiets og fredens navn hele verden i en «fredsfront» for å stanse dem.

Det er liten utsikt til at vi skal komme over i en fredsperiode uten at verden påny styrtes i mørke. Dertil er motsetningene altfor svære. Det er neppe annet enn den almindelige følelse av redsel og fortvilelse over en ny storkrig som lar oss se denne som et spøkelse, *hvis virkelighet* vi vanskelig kan tro på.

Det er dypt å beklage at menneskeheten og nasjonene i sin normale utvikling gang efter gang må passere gjennem umenneskelige perioder. Men når individer og nasjoner ikke vil forstå at status quo en dag blir foreldet og må gi plass for en ny tingenes orden, når individer og nasjoner ikke er tilstrekkelig utviklet åndelig og moralsk til frivillig å gi avkall på de endringer som utviklingen og rettferdigheten krever, så må allikevel disse forandringer skje, og de må skje med makt.

Til dette kommer at mektige skjulte internasjonale krefter er interessert i rustninger og i krig.

Verdensfinansen som behersker demokratiene også politisk ved presse og partier, driver nasjonene til oprustning og krig.

Verdenskommunismen trenger krigen for å virkeliggjøre sin verdensrevolusjon. Det har alltid vært bolsjevismens generallinje.

Og verdensjødedommen vil hevn over Tyskland, som bolsjevismen var jødenes hevn over det antisemitiske Russland. Gjennem en ny verdenskrig som jødene hisser til vil de ytterligere befeste sin verdensmakt.

Det er der vi nu er.

Vi er tvunget til å innstille oss på at Norge blir krigsskueplass.

På vårt riksmøte i Oslo 1936 fremstillet jeg denne sak slik at den mest livsviktige opgave for vårt land, og dermed også for vår bevegelse, var spørsmålet om hvorledes vi skal komme gjennem tidens internasjonale forviklinger *uten krig*, og i hvert tilfelle uten nederlag og nasjonal sønderlemmelse eller endog utslettelse.

Idag, efter tre års forløp, har situasjonen i den grad forverret sig, og våre statsmakter har i den grad forsømt sin plikt, *at vi er nødt til å innstille oss på at Norden og Norge blir krigsskueplass.* Jeg påstår ikke at vi *sikkert* får krig. Men jeg mener at det er overhengende fare for et krigersk opgjør i Europa, og at forbundet mellem England og bolsjevikregjeringen mot Tyskland sammen med våre partipolitikeres internasjonale folkefrontforbindelser og folkeforbundspolitikk *har ødelagt chansen for Norge til å være nøitral i den truende krig.*

Europa er idag en vulkan, og vi lever på toppen av denne vulkan — i Europas såkalte «fredelige» hjørne likesom slumrende landsbyer på et rykende ildberg, som man intet utbrudd venter fra, men som en ond dag eller en ond natt plutselig gir sig til å sprute ild og utbre død og fordervelse. *

Skal vi da opgi vår kamp for Norges nøitralitet og for et stor-nordisk fredssamband, vår vei til fred?

Jeg mener at vi tross alt må fortsette med disse bestrebelser, om så bare av den grunn at så lenge der er liv er der håp, et håp som man nødig vil slippe.

Men dertil kommer at *hevdelsen* av vår nøitralitet innebærer et positivt bidrag til en internasjonal rettsordning, ikke minst til sjøs, mot Englands maritime tyrrani, dets utpresninger, dets attentater mot folkeretten.

*

En nasjon kan ikke leve uten et nasjonalt ideal. Ennu mindre kan forsvaret gjøre det, fordi det er det konsentrerte nasjonale uttrykk for folkets materielle og moralske kraft.

Det lærer historien.

Det som er forsvarssakens kjerne, er at også Norges forsvar er utlevert til en gjeng av partipolitikere av samme juda-marxistiske-demokratiske kaliber, som den der var virksom ved den russiske og tyske krigsmakts sammenbrudd under verdenskrigen.

Det er her grunn-ondet ligger. Så lenge dette landsødeleggende politiske partiveldet ikke er fjernet, blir det ingen gjenreisning av Norges forsvar.

Vårt forsvars opgave er ikke «å forsvare demokratiet» eller å avgi kanonføde i folkefrontens og jødenes «krig mot fascismen» — det som vi opfordres til av partipolitikerne.

Opgaven for Norges forsvar er *«å verne om fedrelandet»*, slik som det heter i Grunnlovens § 109.

Vi avviser bestemt partipolitikernes forkludring av disse grunnleggende begreper.

Vi vil vite hvorfor vi skal dø, og hvorfor vi skal være nødt til å slå ihjel. Vi vil ikke drepe folk for å trygge «demokratiet», og vi vil ikke dø for Juda og Marx og kompaniet Hambro-Levy, Mowinckel, Hundseid, Koht, Nygaardsvold.

Forsvarets opgaver er: å verne om fedrelandet og det norske folks frie livsutvikling.

Demokratiet er et gigantisk internasjonalt utbytter system.

Når vi så vender oss til den indre utvikling i landet vårt, så ser vi at den er preget av den samme verdenskamp mellem den gamle stats- og samfundsskikk og *en ny orden*. Den indre utvikling er faktisk en forminsket utgave av denne verdensstrid, men føres mellem partier og bevegelser, istedet for mellem stater og internasjonale organisasjoner. På den ene side liberalismen og marxismen i demokratisk folkefront. På den annen side vår bevegelse, Nasjonal Samling.

Om de forenede marxister og borgerlige kanskje ikke nettop nå er så optatt med *åpent* å bekjempe det som de kaller «restene av NS» så er de iallfall desto mere brydd med de *idéer* som vår bevegelse representerer og er bærer av.

De vet at vi, skjønt vi skal være løiet ihjel og tiet ihjel flere ganger, allikevel eksisterer like fullt. De begynner å forstå at utviklingen krever *en ny ordning*. Og at denne nødvendige nyordning kan de ikke selv gjennemføre, fordi det betyr *opgivelse* av det system som de lever *på* og lever *av*, om innskrenkninger eller ophevelse av deres hittil priviligerte herlighet. Men de *aner* forlengst at den strøm som driver verden fremad heller ikke kan stanses i Norge. De føler at flommen engang vil komme og feie dem vekk. . .

*

La oss se litt nærmere på disse borgerlige og marxisttiske demokrater, og på den demokratiske fane som de nu har heist i fellesskap, og som de vil ha oss til å dø for og drepe for, mens de selv gjemmer sig i bombesikre dekningsrum.

Demokratiet, forteller de oss, er frihet, talefrihet, pressefrihet, åndsfrihet, næringsfrihet, alle slags frihet o. s. v., *frihet og folkestyre.*

Hvad er for eksempel den så høit priste demokratiske pressefrihet?

Når våre demokratiske partipolitikere snakker og skriver sig rørt om pressens frihet, hvad er det de i virkeligheten mener annet enn frihet *for dem selv* og for den pengemakt som kontrollerer pressen, til å diktere hvad du og jeg skal lese i avisene?

Og *folkestyret?*

Hvem velger folkerepresentantene? Folket selv? Oplagt ikke. De opnevnes av *partistyrene*, og velgerne har intet fritt valg. «Folkets kårne» er i virkeligheten partivalgte partibosser eller partitjenere, ikke folkevalgte representanter og folkets tjenere. Ja, dette «folkestyre» er som bekjent drevet så langt at de fire «store» partier iår ikke engang gadd opretthold skinnet av folkestyre, men simpelthen valgte sig selv for ett år uten å spørre folket.

Fra nyttår har vi i Norge et *ulovlig Storting.*

Og *flertallsstyret?*

Vi har en marxist-regjering som ikke har flertall hverken i Stortinget eller i folket, og som på toppen av det er fremgått av et revolusjonært klassekampparti hvis prinsipielle politikk blev fordømt ved siste valg av et stort flertall i folket, og som de borgerlige partiers repre-

sentanter med $^2/_3$ flertall i Stortinget stemplet som grunnlovsstridig og landsforrædersk.

Med alskens knep og fanteri, på lovlig og ulovlig vis søker de å holde en nasjonal opposisjon nede.

Og *frihet?* Hvad er friheten for en bonde som treller som *renteslave* på den jord han ikke lenger eier? Hvad er friheten *for* den arbeidsløse, når nesten alle arbeidsområder er annektert av marxistiske arbeidsmonopoler som brandskatter dem?

Demokrati — i den mening som dette ord nu brukes i, *er ikke frihet og folkestyre.*

Demokratiet er teoretisk *individualismen,* den *enkeltes* rett. Men i praksis *den sterkestes rett.* Demokratiet og dets økonomiske liberalisme blev et gigantisk internasjonalt utbyttersystem, basert først på industrimakt og storeiendom, senere på finansmakt. Demokratiet er «mammonvelde», internasjonal pengemakt, og ikke nasjonal folkemakt.

Det er også lett å se dette materialistiske systems årsaksammenheng og åndsfellesskap med marxismen, (kommunismen), tiltross for at dette system betegner den absolutte kollektivisme, og den åpenbare fornektelse av individets rett. Om noensinde kan man her bruke ordet: ytterlighetene berører hverandre.

*

Jeg har ofte påpekt i detaljer forbindelsen mellem disse demokratiske tvillinger. Jeg skal bare her understreke det faktum, at begge disse systemer, og ikke minst den her i landet rådende blandingsform, så langt fra er noe folkestyre, at det tvertimot er et utpreget *fåmannsvelde.*

Klikkvelde er den beste betegnelse på dette falske folkestyre og denne for et stolt uavhengig folk så uverdige styremåte.

Norge styres idag av et forbund av klikker, partiklikker, fagforeningsklikker, kapitalistklikker, presseklikker, kunstnerklikker, o. s. v. bestående av noen få hundre mennesker, som alle henger mere eller mindre sammen, for ikke å bli hengt enkeltvis, og som alle er mer eller mindre avhengige, direkte eller indirekte, av *internasjonale* krefter, det være sig *internasjonal* finans eller internasjonal marxisme eller andre fremmede anonyme makter. En del av dem er også ikke bare åndelige jøder, men av jødisk rase.

Det er disse klikker av herskende «demokrater» som det gjelder å få bort, for at det kan bli plass for *en positiv nasjonal politikk*, for virkelig frihet og folkestyre, for sant demokrati, om man vil bruke dette ødelagte ord som allerede i det gamle Grekenland ikke var uten kvalm bismak.

Det er fra disse demokratiske klikker reaksjonen mot det nye utgår. Det er de som under den nye orden ikke lenger vil få boltre sig i frihet på folkets bekostning, og for hvem den i forening av frihet og fellesskap gjennemførte organiserte nasjonal-stat derfor fremstiller sig som enstydig med trelldom og tvang, med «diktatur». I virkeligheten utøver de selv et diktatur så godt som deres evner tillater.

Dette *dekadente demokratiske diktatur* har imidlertid utspillet sin rolle, fordi deres system, demokratiet, har overlevet sig selv. Det tilfredsstiller ikke tidens bydende krav til nasjonal idealisme, til nasjonal organisasjon og

enhet, til ordning av spørsmålet kapital-arbeide, og til organisasjon av freden og det mellemfolkelige samarbeide. Istedet fører det til nasjonal opløsning, bolsjevisme og jødeherredømme, til kommunisme og krig.

*

Dette falske folkestyre har bare en virkelig bevisst og målviss motstander i dette land: *vår nasjonale samlingsbevegelse og dens nye lære.*

Vi er det som vil styrte det demokratisk-kommunistiske diktatur og gi folket tilbake frihet og folkestyre, i en ny rettferdig stats- og samfundsordning på nasjonal grunn overensstemmende med utviklingens krav.

Vår bevegelse bygger på en viktig forening av individuell frihet og personlig initiativ med samfundets og nasjonens legitime krav. *En social individualisme på nasjonal grunn.*

Det er våre bestrebelser her i Norge og Norden å gi denne skapende grunntanke en selvstendig, harmonisk og dyp utformning i lære og liv.

Og la det ikke være noen misforståelse om det, at vår bevegelse vil kaste overende det borgerlige demokrati like sikkert som den vil utrydde marxismen.

*

Vårt folk har tapt mer enn NS ved å lukke øinene for våre advarsler.

Efter årelangt slit og strid, med bølgetopper og bølgedaler for vår bevegelse, står vi nu ved dette vårt 7. riksmøte overfor muligheten av avgjørende begivenheter også i dette land.

Den ene nasjon efter den annen reiser sig mot den demokratiske opløsning, ryster av sig de kvælende internasjonale fangarmer, finner sig selv og vinner tilbake sin

nasjonale frihet og selvstendighet. Denne utvikling begynner nu også for alvor å gripe de nordiske stater, samtidig som verdenskrigen truer, og truer å komme som et lyn også over vårt land.

For overalt — ute og hjemme — setter de marxistiske og borgerlige demokrater alt på en siste store bluff, og gjør sitt ytterste for å operere med folkets nasjonale og religiøse følelser, ja til og med kristendommen som *identifiseres med demokratiet.*

Det kristelige demokrati!

Stalins demokrati!

Wall Streets demokrati!

Vår bevegelse har vært så langt forut for våre landsmenn, at det bare er en mindre del av dem som har kunnet holde følge, fordi de instinktmessig føler eller fornuftmessig vet, at det er den riktige vei for Norge.

Nasjonal Samlings virksomhet har for en stor del vært å rope i ørkenen. Eller å kaste stein i en sump. Det gir ikke ringer.

Vårt folk har tapt mer enn vi på denne mangel på forståelse som møter alt nytt og ekte. *Det kommer til å koste dem mere.* Den som ikke vil høre, får føle. Det gjelder nasjoner som det gjelder individer.

Nasjonal Samlings årelange oplysningsarbeide har dog ikke vært uten frukt. Og verdensbegivenhetene bringer stadig talende illustrasjoner til vår tekst.

Det er mange nå som er klar over de borgerlige partiers forræderi og evneløshet, og over de marxistiske dobbeltforrædere, *som først forrådte folk og fedreland til bolsjevikjødene, og siden arbeiderklassen og sin egen lære.*

Også i Norge er nu for alvor under utvikling kampen mellem det gamle og det nye, mellem det som skal vokse

og det som skal falle. Og vi må holde oss for øie at denne kamp når som helst kan bli i høieste grad aktualisert ved at krigen bryter løs.

Skulde ikke det mane oss til større offervilje og til øket innsats og utholdenhet?

*

Efter tilbakeslaget i 1936 har vi ikke villet øde bevegelsens krefter med for tidlig og forgjeves forsøk. Vår opgave har vært å konsolidere og holde det hele gående, slik at NS kunde vedbli å være den kjerne som den nasjonale reisning kan utkrystallisere sig om, når tidens fylde kommer.

Vår kamp gjelder ikke kampen mellem demokrati og diktatur, slik som våre motstandere vil ha det til og hvor NS representerer diktaturet og Tyskland. Både i det superdemokratiske Frankrike og i det Stalindemokratiske Russland er det mere diktatur enn f. eks. i Tyskland! Og hvorledes er det med Polen, med kong Carol i Romania og med Hellas, alle tre Englands pleiebarn!

Vår kamp er en kamp for den nye nasjonalisme som er det norske folks frihetsbevegelse mot det internasjonale diktatur i dets to former:

britisk-jødisk imperialisme, og

russisk-jødisk kommunisme, den røde imperialisme.

Det er mot disse imperialismer og deres herboende demokratiske disipliner at det norske folket må samles og organiseres for gjennem nasjonal enhet å vinne styrke til å gjennemgå krisen og overvinne den utenfra og innenfra truende fare.

Dette øieblikk synes nu å nærme sig.

Demokratiet begynte i blod og søle. Og det ender

ute i verden i blod og søle. La oss håpe at det hos oss blir med sølen. *Men brytes ned må det for at det nye kan reises.*

Derfor kaller Norge høit på sine menn, sine kvinner og sin ungdom, og vår største dikters profetiske ord maner oss:

Norge er et rike, det skal bli et folk.

Av Quislings tale på Nasjonal Samlings riksmøte på Hamar i august 1939.

Innkretsningspolitikken brutt.

Moskvapakten splitter jødefronten.

Det har alltid vært Englands politikk å *hindre* at det opstår en sterk fastlandsmakt i Europa. Fordi en slik makt kan få herredømmet på det europeiske kontinent, og derved få muligheten til å skape en flåte som vil kunne gjøre slutt på Englands sjøherredømme — og dermed dets verdensherredømme.

Så snart en slik makt har vært i ferd med å opstå, har England mobilisert hele Europa og verden for å stanse den, og om nødvendig å slå den ned med makt. Det var tilfelle med det gamle Frankrike, med Napoleon og med det keiserlige Tyskland.

Det er mange også i England som har forstått at denne tradisjonelle engelske balansepolitikk har overlevet sig selv og ikke lenger svarer til tidens utvikling. Men pushet og bakket av den internasjonale jødedom har imidlertid de krefter i England, som fremdeles holdt på denne avlegse politikk, vist sig *for* sterke. England har i de senere år, tro mot sin århundrelange *splitt og hersk-politikk*, systematisk bygget op et alliansesystem mot det gjenreiste Tyskland, i demokratiets og fredens misbrukte

navn. Til slutt gikk England så langt at det i nesten fem måneder prutet med bolsjevikene for å få den Røde Armes hjelp mot Tyskland.

Ved denne skruppelløse innkretsningspolitikk stod Tyskland like overfor den militære nødvendighet for enhver pris å måtte bryte jernringen om Tyskland og fri sig fra et drepende kvelertak. Ansikt til ansikt med denne forferdelige trussel så Tyskland sig nødsaget til å nøitralisere så meget som mulig den ene part i inncirklingen ved en *ikke-angrepspakt.*

Denne pakt med Sovjetsamveldet betyr imidlertid ingen som helst utjevning mellem ideologiene — mellem den nasjonalsocialistiske livsanskuelse og den kommunistiske. Forskjellen er like *avgrunnsdyp* som den alltid har vært.

Ikke-angrepspakten mellem Tyskland og Sovjetregjeringen betyr ikke mere at nasjonalsocialistene er blitt «brune bolsjeviker» enn *Brest-Litovskfreden* gjorde keiser *Wilhelm* og *Ludendorff* til bolsjeviker. Og de røde makthavere idag i Moskva har like lite ved denne pakt opgitt verdensrevolusjonen og bolsjevismen, som Lenin og Stalin gjorde det i 1918 ved fredsavtalen med det keiserlige Tyskland i Brest-Litovsk.

Av artikkel i «Fritt Folk» 2. september 1939.

Vår vei.

Når dette skrives (30. august), er minst ti millioner mann mobilisert i Europa, men katastrofen er ennu ikke over oss.

Når dette *leses*, kan katastrofen være inntrådt, men det kan også hende at det fremdeles forhandles med håp om en fredelig ordning.

FOLKEBIBLIOTEKET
*
KVITSØY

I all denne usikkerhet og forvirring, og uansett hvad der enn må skje, står Nasjonal Samlings ideologiske grunnlag fast og våre mål urokkelige.

Kampen mellem den gamle verden som er i opløsning, og den nye tid som bryter frem, kan ta hvilke former den vil — vi på vår side er klar over hvad kampen virkelig gjelder.

«Arbeiderbladet» tar feil, når det skriver 26. august at «NS glemte å sadle om» (— i forb. med Moskva Berlin-pakten).

Det er intet hendt som skulde foranledige noen forandring i vår orientering. Vi er ikke som Arbeiderpartiet og dets kollega kommunistpartiet, noe internasjonalt revolusjonsparti, som følger internasjonale paroler fra Moskva, Amsterdam, New York og Mexico eller andre utenlandske centraler.

Vi kjenner også bolsjevismen, og vi vet at ikkeangrepspakten med Tyskland *ikke har forandret noe som helst i dens vesen og det endelige mål. Heller ikke forandret den inngåtte pakt noe som helst i den kjensgjerning at Tyskland fortsatt er Europas bolverk mot kommunismen.*

Vi tviler heller ikke på at tyskerne selv er fullt på det rene med disse fakta.

*

Moskvas verdensarbeide forsetter nå — *med utsikten til krig mellem de andre europeiske stater mere intenst enn noensinde.*

Fremdeles er alle Moskvas seksjoner hele verden over i full virksomhet, og vi vet med sikkerhet, at kominterns arbeide i Europa nu konsentreres om Norden og særlig Norge.

*

Vi forstår å trekke et skille mellem en *ikke-angrepspakt for å nøitralisere en dødelig motstander*, og demokratienes forsøk på å bruke bolsjevismen til militær likvidering av et stort germansk broderfolk, slik som de i nesten fem måneder tryglet Moskva om.

*

Det som det nu gjelder for det *norske* folk er ikke den *forbrødring i Marx* som Arbeiderpartiets landsstyre med den av begivenhetene forvirrede regjering opfordrer til.

Det som det gjelder om — ikke bare for oss i Nasjonal Samling, men for hele det norske *folk*, — *er å rense landet for partipolitikk og marxisme, og å skaffe Norge et nasjonalt riksstyre, som kan sikre landets nøitralitet og skape en ny samfundsordning i pakt med utviklingens krav.*

Det som det fremdeles gjelder, er å skape orden *i vårt eget hus*. Det gjelder mer enn noensinde å gjenreise den nasjonale ånd og å organisere folket til samarbeide efter de retningslinjer som Nasjonal Samling alltid har pekt på.

Artikkel i «Fritt Folk» 2. september 1939.

Kampen for nøitraliteten.

Makter vi ikke å hevde vår nøitralitet — går Norges frihet og selvstendighet tapt.

I særdeleshet gjelder det, at hvis vårt lands nøitralitet skal være sikret, må man i første rekke *være sikker på landets regjering.*

Den sikkerhet har ikke det norske folk idag. Det nåværende norske riksstyre og regjeringsparti, med sine

forbindelser, gjør at vi har all grunn til å føle oss *utrygge*, både med hensyn til makthavernes evne og vilje til å motstå det *trykk som nå øves på de nøitrale stater*, og som uten tvil vil øke like overfor Norge, slik som forholdene utvikler sig.

Under alle omstendigheter må forlanges at marxist-regjeringen nå gir folket tydelig og klar beskjed om, hvorledes stillingen er *med hensyn til de betingelser som England skal ha fremsatt vedrørende de nøitrales handel.*

Det er et minstekrav at regjeringen her legger kortene på bordet. Likeledes at der fremskaffes den savnede britiske nøitralitetserklæring til Norge, i likhet med den som de andre nordiske land allerede har fått.

Artikkel i «Fritt Folk» 16. september 1939.

En fredsappell.

11. oktober 1939 sendte Vidkun Quisling følgende telegram til den britiske statsminister mr. Chamberlain:

Da jeg i 1927 til 1929 hadde i opdrag å vareta de britiske interesser i Russland tillater jeg mig å henvende mig til Deres Exellense og vet at jeg uttaler tanken til nesten alle i de nordiske land, når jeg sier, at brorkrigen mellem Storbritannia og Tyskland med bolsjevismen som tertius gaudens, føles i særlig grad tragisk i våre land som er så nøie beslektet både med Storbritannia og Tyskland.

Deres erklæring av 30. september 1938 angående forholdet mellem England og Tyskland og dets avgjørende betydning for Europas fredelige utvikling gjorde et sterkt inntrykk her og vi er overbeviste om at det spørsmål som det gjelder idag er å redde Europa og civilisasjonen ved fred med Tyskland i Deres erklærings ånd.

Den eneste positive vei til å virkeliggjøre dette er sammensmeltning av britiske, franske og tyske interesser i en føderasjon av Europa efter initiativ av Storbritannia for å skape interessefellesskap og samarbeide nyttig for alle parter.

Under disse omstendigheter og i betraktning av de lidelser som krigen bringer også over de nøitrale nordiske land, appellerer jeg ærbødigst til Deres umåtelige autoritet og ansvar og tillater mig å foreslå at den britiske regjering i samhøve med den prøvede metode fra føderasjonen av Amerika, Sydafrika og Australia innbyr hver europeisk stat til å velge ti representanter til en kongress som har i opdrag å forberede en konstitusjon for et *Samvelde* av de europeiske nasjoner å forelegge til godkjennelse eller forkastelse ved folkeavstemning i hvert land.

De er den eneste statsmann som på det nåværende tidspunkt *kan* bringe Europa tilbake til fred og fornuft.

Vil Kongen nekte å åpne det ulovlige storting?

Det gjenstår nu bare få uker av det nuværende stortings lovlige funksjonstid. Første hverdag efter førstkommende 10. januar skulde efter Grunnloven et nyvalgt storting tre sammen.

Som bekjent har imidlertid noe lovlig nyvalg ikke funnet sted. De sittende stortingsmenn har i stedet valgt sig selv, foreløbig for ett år, uten hensyn til folkets suverenitet, Norges grunnlov og straffeloven.

Disse folk, hvis uduelighet den siste tids begivenheter til overflod har avsløret, har fra og med januar 1940 heller ingen mer lovlig rett til å optre som stortingsmenn og

heve lønn som sådanne enn hvilken som helst annen norsk statsborger, som måtte ha lyst til å sitte i stortinget. Denne selvtekt er ikke bare i strid med Norges konstitusjon og lover og folkestyrets grunnidé.

Det er et regulært kup og en grov fornærmelig utfordring til velgerne.

Det er en ytterst betenkelig aksjon som setter grunnlaget for hele vårt retssamfund i fare, og det i disse kritiske tider. Det baner vei for videre maktmisbruk fra de herskende partiklikker og ytterligere umyndiggjøring av folket, og kan få de mest skjebnesvangre følger.

*

Vi i den nasjonale opposisjon har helt i fra tanken på dette statskup blev utpønsket, på det mest inntrengende advart mot det.

Vi hadde håpet at *Kongemakten* overensstemmende med grunnloven og parlamentarisk statsskikk hadde grepet inn og vernet om folkets rettigheter.

Like overfor partipolitikernes overgrep var det kongemaktens plikt å sørge for at nye valg blev utskrevet i lovmessig tid.

*

Det er en misforståelse å tro at kongemakten ingen konstitusjonelle plikter har i Norge utenom de rent representative. Det er Kongen som selv velger sitt råd, og som er ansvarlig for at riket har en konstitusjonell regjering, som støtter sig til et lovlig valgt storting.

Det er Kongen som er den øverste vokter av grunnloven.

*

Den norske kongemakt har forsømt denne plikt. Spørsmålet melder sig imidlertid ved neste korsvei, og da ytterligere skjerpet og pointert.

*

Vil den norske kongemakt høitidelig åpne det ulovlige storting, og dermed gi det sin godkjennelse og sitt officielle stempel? Eller vil kongemakten nekte på denne måte å medvirke til dette brudd på Norges konstitusjon og lover?

Vi skulde anta at for store deler av det norske folk vil deres fremtidige stilling til kongehuset avhenge av, hvorvidt kongemakten i dette skjebnesvangre spørsmål vil stille sig på *partipolitikernes side mot folket, eller på folkets side mot partidiktaturet.*

Artikkel i «Fritt Folk» 2. desember 1939.

1940

Englands skygge over Norden.

Hambros og marxistregjeringens unøitrale politikk trekker oss inn i krigen.

Det slagord som våre overfladiske demokrater for knapt et halvt år siden slo om sig med om «Norge og Norden som Europas rolige hjørne» er pulverisert av kjensgjerningenes harde utvikling. Som det var å forutse trekkes Norge og Norden med økende fart inn i krigsbegivenhetenes hvirvel. Krigen mellem Sovjet-Russland og Finnland truer med å rulle op hele det skandinaviske problem. Men vårt folk — villedet av sine ledere — står helt uforberedt til å møte denne utvikling. Hele spørsmålet om de nordiske folks skjebne fremstilles på en måte som skjuler den avgrunn vi når som helst kan trekkes ned i.

*

Som vi i Nasjonal Samling iherdig har fremholdt i årevis, var det å forutse at Vestmaktene når det passet dem, vilde sette *Folkeforbundsmaskineriet* i gang og utnytte det som den utvidede krigsallianse det i virkeligheten er. Dette psykologiske øieblikk nærmer sig, båret oppe av stemningen for Finnland.

Det skinndøde Folkeforbund, som efter Sovjet-Russlands eksklusjon, er blitt utelukkende behersket av de to

store krigførende demokratiske makter, blåses nu liv i og gjøres ferdig til å brukes med alle sine skjebnesvangre forskrivelser og forpliktelser om militære sanksjoner, om gjennemmarsj, flåte og flybaser o. s. v. —

Den geschäftige herr Hambro, og hans marxistiske regjering, plus Mowinckel og Hundseid, har vært flinke til å vikle vårt land inn i det nett som nå holder på å trekke sig sammen omkring oss.

Frukten av denne farlige politikk, hvis løsen har vært å være så *unøitral som mulig uten å komme i krig*, holder nu på å modnes. For i samme grad som disse folkeførere lar sig bruke i den *ene* store maktgruppes interesser, vil den *annen* maktgruppe føle *sine* livsinteresser truet. Og efterhånden arbeides det op en spenning, som når som helst kan trekke oss inn i krigen.

*

Å se den flom av krigerske artikler som fylte den norske presse de par siste uker før jul, *samtidig som den engelske og franske presse i stort omfang forfektet nøiaktig det samme standpunkt: en militær aksjon fra de nordiske land overfor Sovjetunionen*, burde åpnet manges øine. Bare folk som tenker på *andre* lands interesser, og ikke Norges, kan anbefale at det avrustede og nedrustede Norge skal *begynne* krig med Sovjetunionen.

Denne *samtidige* propaganda for Nordens inngripen i begivenhetene i Frankrike og England viser tydelig at disse to stormakter har sin spesielle interesse av å gjøre Norden om til krigsskueplass, mens det er i Tysklands interesse å *begrense* krigen og krigsskueplassen. Og det er også i *vår* interesse at vårt land kan bevare nøitraliteten og holdes utenfor krigen.

Den nye forsvarsminister.

At oberst *Ljungberg* har latt sig forlede til å overta stillingen som forsvarsminister i marxistregjeringens og partipolitikernes falittbo betyr — uansett herr Ljungbergs kvalifikasjoner — ikke meget hverken fra eller til med hensyn til landets forsvarsevne og forsvarsberedskap.

Politisk sett er det imidlertid meget beklagelig at en høiere officer, tidligere adjutant hos Kongen og gift med Dronningens tidligere hoffdame — lar sig låne til det som en innsender i «Fritt Folk» (herr S. Jynge fra Stange) 17. f. m. betvilet at en fremragende militær ville la sig låne til — nemlig å «la sig anbringe som en ny lapp på det røde klædebonn».

Oberst Ljungberg kan ikke være uvitende om hvilket kompani han har latt sig innrullere i. Dette med at den nye forsvarsminister skal markere å være upolitisk — ren fagmann — er selvfølgelig helt uholdbart. Vår nuværende politiske praksis kjenner ikke begrepet upolitiske fagstatsråder. Herr Ljungberg er tvertimot blitt et politisk og faglig bundet medlem av et utpreget partipolitisk regjeringskollegium, behersket av en både med hensyn til forsvaret og innenriks- og utenrikspolitisk særdeles kompromittert og belastet partiklikk i og omkring Folkets Hus.

I regjeringen som er den øverste myndighet på forsvarsvesenets område, er forsvarssaken likesom de øvrige regjeringssaker helt avhengig av partipolitiske flertallsvedtak, d. v. s. avhengig av den kamarilla av partipolitikere, deriblandt flere tidligere Moskva-kommunister, som fortsatt utgjør Norges politiske ledelse, og fortsatt hemmer enhver virkelig effektiv forsvarspolitikk i dette land.

*

Herr *Monsen* måtte gå som et resultat av Nasjonal Samlings agitasjon og oplysningsarbeide. Det blev til slutt et folkekrav, at den tidligere forsvarsfiende og Moskvakommunist skulde fjernes fra forsvarsdepartementet, og herr Monsens sammenbrudd ga marxiststyret en passende anledning til å la ham gli overbord uten avgjørende prestisjetap for makthaverne.

Med det lappverk som en «upolitisk» forsvarsminister representerer, møter man imidlertid *ikke* dette krav.

Tvertimot blir den omstendighet at herr Ljungberg står kongehuset så nær, nødvendigvis utlagt som en understrekning og styrkelse av den nuværende regjerings engelskvennlige og antityske innstilling, — et forhold som er en fare for vår nøitralitet og for landets fred.

Artikkel i «Fritt Folk» 6. januar 1940.

Englands skygge over Norden et faktum.

Den britiske marineminister bekrefter «Fritt Folk»s påstand.

I nr. 1 av «Fritt Folk» iår hadde vi en artikkel med denne titel:

«Englands skygge over Norden. Tyskland har interesse av å begrense krigsskueplassen. — England av å utvide den.»

Denne artikkel som blev sitert i den tyske presse, vakte adskillig røre i den *norske*. Ja, noen av våre første aviser fremsatte i denne forbindelse endog krav om at *«Fritt Folk» skulde forbys*.

Påstanden om at vestmaktene har planer om å trekke Norden inn i krigen, blev i storparten av den norske presse karakterisert som *tyske fantasier*. Men det ligger jo

i selve *sakens natur* at vestmaktene har interesse av å få Norden med i krigen på sin side, kanskje først og fremst fordi det engelske forsøk på å sulte ut Tyskland ikke har ført til det forønskede resultatet og neppe heller kan føre til målet, så lenge Norden holder sig nøitral.

Likeså selvfølgelig ligger det i Tysklands interesse at krigsskueplassen blir mest mulig *begrenset*, og at Nordens *nøitralitet opprettholdes*.

*

Forleden dag kommer så Englands egen bekreftelse på at vårt syn på saken er riktig. Marineminister Churchills radiotale efterlater ikke tvil. I full overensstemmelse med god britisk tradisjon uttaler han at det er i de små staters egen interesse å slåss på engelsk side, mot voldsmakten — de store demokratier slåss nemlig i grunnen også for de smås sak o. s. v. Men ikke nok med det — vi er i henhold til folkeforbundspaktens artikkel 16 forpliktet til å yde vestmaktene hjelp, sa Churchill.

Artikkel i «Fritt Folk» 27. januar 1940.

Norges stilling.

I de snart syv år som Nasjonal Samling har eksistert, har det hele tiden vært vår fremste opgave å bidra alt hvad vi maktet til å holde Norge utenfor en kommende ny storkrig og å sikre Norges grenser og uavhengighet.

Hvor mange foredrag har ikke bare jeg for min del holdt med dette mål for øie? Hvor mange artikler har jeg ikke skrevet? Hvor mange ganger har jeg ikke søkt å forklare for mine landsmenn at vår frihet og fred var i overhengende fare, og at den viktigste politiske opgave

for oss av alle var i tide å treffe forholdsregler til å komme gjennem den verdenskrise som utviklet sig, uten krig eller iallfall uten katastrofalt nederlag og nasjonal sønderlemmelse eller endog utslettelse.

Grundig studium av de virkende krefter i det nye Russland og i Russlands historiske utvikling, gjorde det for mig så godt som sikkert at det revolusjonære Russland så snart det var kommet til krefter, vilde prøve å gjenerobre tsarrikets påståtte «naturlige» grenser, d. v. s. Vest-Russland (som nu er tatt), de baltiske stater (som nu er besatt) og Finnland samt Bessarabia. I mine bemerkninger som forsvarsminister til Movinckelregjeringens forsvarsproposisjon fremholdt jeg allerede i 1931 dette meget sterkt. Jeg understreket at det for Norges vedkommende betydde at en gammel fare (den russiske fare) som de fleste trodde begravet i verdenskrigens ruiner, var opstått igjen og i nye og farlige former.

Jeg var likeledes overbevist om, at hvis det ikke blev ordning og samarbeide mellem England og Tyskland, vilde storkrigen komme og Norge løpe den største risiko for å bli innviklet. Forsoningen mellem England og Tyskland var nøklen til freden og *et livsspørsmål også for vårt land.*

Vi i Nasjonal Samling søkte derfor å yde alt som stod i vår makt til å skape fred og forsoning mellem disse våre to store frendefolk. Vi arbeidet for en sammenslutning av alle nordiske folk i et *Stornordisk Fredssamband* av skandinaver, briter, tyskere og nederlendere. På Nasjonal Samlings riksmøte i Oslo 1936 tok vi denne sak op som en hovedsak.

Hadde et tilstrekkelig antall av innflydelsesrike nordmenn sluttet op om Nasjonal Samling i tide, vilde Norges

nøitralitet, forsvar og forsyninger vært trygget idag, og det norske folk kunde med fortrøstning sett fremtiden i møte.

Men da dette folket stod ved skilleveien, valgte det *Barabas*.

Ledet av den samling uduelige og korrupte profesjonelle partipolitikere som har tilvendt sig makten, glir Norge nu uhjelpelig inn i krigen — og det helt uforberedt, militært, moralsk, økonomisk og politisk til å møte den moderne krigs påkjenning.

Denne kamarilja som i så altfor lang tid uforstyrret har fått skalte og valte med landets og folkets skjebne, har viklet oss slik inn i vestmaktenes krigspolitikk og krigsagitasjon, at Norges skjebne er beseglet!

Denne demokratisk-marxistiske klikke-forsamling forstår meget vel at hvis Tyskland seirer, så kan ikke deres lønnende regime holde sig i Norge heller — og det blir slutt på deres lystige spill med det norske folks lykke. Derfor ønsker denne «elite» naturligvis av hele sitt hjerte «demokratienes» seier.

Like godt vet de at de er fullstendig ferdige hvis Norge kommer inn i krigen på Tysklands side. Derfor må Norge manøvreres inn på Englands side, på «den rette siden», når fasadenøitraliteten omsider må opgis.

«Norge kan ikke føre krig med England, vår skibsfart. . .» «Vi har ikke noe valg. Vi kan like godt med engang gå inn i krigen på Englands side» o. s. v., o. s. v., det er argumentene som det arbeides med, ikke minst i underhåndsagitasjonen. Det virkerlige forhold er imidlertid temmelig nøiaktig det motsatte av hvad disse anglomaner og forhenværende praktiserende bolsjeviker vil ha det til. Det virkelige forhold er at en krig med

England (og Frankrike) selvfølgelig er en ytterst alvorlig sak for Norge. Men det er det for England også.

Derimot har vi under de nuværende forhold ingen som helst chanse til å klare en krig mot Tyskland, og aller minst en krig samtidig mot Tyskland og Russland, hverken alene eller sammen med de øvrige nordiske land og uansett hvor meget vestmaktene setter inn på å støtte oss. På den annen side er Tyskland fremdeles Europas bolverk mot bolsjevismen, og den eneste makt som er i stand til å sette en stopp for dens fremtrengen mot Atlanterhavet.

Dette er det virkelige forhold.

Derfor er også den iherdige agitasjon for norsk militær intervensjon i Finnland støttet til vestmaktene et ytterst farlig spill. Det er så meget mer forkastelig som det for en vesentlig del går ut på å avlaste vestmaktenes planlagte intervensjon i Skandinavia for den sterke uvilje ved et direkte nøitralitetsbrudd, hvorved Norge endog kunde bringes inn på den «gale» siden.

Et folk har det styre det fortjener. Og dets skjebne blir derefter. Det er en hård, ubønnhørlig historiens lov. I disse siste år har vi sett den skånselsløst bekreftet i land efter land.

Denne lov vil også skånselsløst virke sig ut i *vårt* land, hvis ikke nordmennene *meget snart* målbinder krigshisserne og tvinger vekk fra rikets styre det kompani av partipolitikere, som sitter der ulovlig med makten, som ustanselig har tatt feil i alle avgjørende spørsmål vedrørende rikets stilling og forsvar, og som nu kjører Norge zik-zak ut i avgrunnen.

Artikkel i «Fritt Folk» 9. mars 1940.

Den finske fred.

Det norske folk har nu fått en lærepenge, som det ikke burde glemme så lett som den er lettkjøpt. Det har fått noen grelle øieblikksbilleder av Englands og Frankrikes kyniske krigsspill med nasjonenes og også med *Norges* skjebne, like fra Altmark-affæren, som statsminister *Chamberlain* kalte et «teknisk» nøitralitetsbrudd, men som så tydelig nok fremtrer som en prøveballong på virkningen av en intervensjon, til den fullstendige selvavsløring i fhv. krigsminister *Hore-Belishas* avisartikler og i de britiske og franske statsmenns blottlegning av intervensjonsplanene.

Disse oplevelser har efter alt å dømme ikke vært uten virkning på den almindelige opinion her i landet. Norges Handels- og Sjøfartstidende klager da også i en leder 11. ds. høilydt over hvorledes dets herrers politikk gjør det vanskeligere og vanskeligere å drive den engelske propaganda i Norge.

Det norske folk har også fått se, avslørt av begivenhetenes utvikling, det kriminelle dårespill som disse våre egne partipolitikere og deres presse driver med landets skjebne.

Det er nu åpenbart for alle — eller burde være det — at hadde det gått som disse amatørstrateger så iherdig arbeidet for: vestmaktenes intervensjon og norsk militær hjelp til Finnland, så vilde Norden og Norge i løpet av kort tid ha oplevet Polens tragedie.

Er det ikke på høi tid at det norske folk vender sig vekk fra disse folkebedragere og deres politiske og militære tøv?

For det skal vi fremfor alt holde oss sterkt og fast for øie: Med den finske fred er ikke krigsfaren for Norge borte.

Riktignok er faren fra øst foreløbig avverget. Russland står idag territorialt der hvor Peter den Store sluttet i marsjen mot Atlanterhavet. At freden bare er en etappestasjon i den videre fremmarsj gir flere av fredsavtalens punkter tydelig fingerpek om.

Vi får vår ene front fri. Vi kan samle våre krefter på den annen front, mot vestmaktene, som så kynisk har lagt for dagen sine overfallsplaner mot vårt land, kun slett kamuflert av en foregitt interesse for Finnland og hvis bestrebelser for å få fast fot i Norge nu sikkert vil økes.

Det kan ikke være tvilsomt at England og Frankrike nu fremover med alle midler vil søke å nøitralisere og overvinne den voksende innflydelse i Norden som Tyskland har opnådd ved den finske fred.

Våre partipolitikere har gitt England og Frankrike dets rettslige aksjonsgrunnlag ved sin landsforræderske folkeforbundspolitikk, og vi har all grunn til å frykte alvorlige inngrep, først og fremst i våre territorialfarvann.

Den franske statsminister *Daladier* har selv, 12. mars, oplyst i deputertkammeret at Frankrike og England 26. februar begynte å samle og utruste et nordisk ekspedisjonskorps, hvis styrke han angav til omkring 50000 mann.

Vi må forlange at det norske folk nu endelig får klar oplysning om fra hvilken kant faren truer, og at det treffes virkelig effektive forsvarsforanstaltninger til å møte et slikt overfall. Den nuværende politiske ledelse og det nuværende nøitralitetsvern gir ingen som helst garanti i så henseende.

Artikkel i «Fritt Folk» 16. mars 1940.

Proklamasjon til det norske folk.

Efter at England hadde brutt Norges nøitralitet ved å utlegge minefelter i norsk territorialfarvann uten å møte annen motstand enn de vanlige intetsigende protester fra regjeringen Nygaardsvold, har den tyske regjering tilbudt den norske regjering sin fredelige hjelp ledsaget av en høitidelig forsikring om å respektere vår nasjonale selvstendighet og norsk liv og eiendom.

Som svar på dette tilbud om løsning av en for vårt land helt uholdbar situasjon har regjeringen Nygaardsvold iverksatt almindelig mobilisering og gitt den hensiktsløse ordre til de norske stridskrefter å motsette sig den tyske hjelp med vebnet makt. Selv har regjeringen flyktet efter således lettsindig å ha satt landets og dets innbyggeres skjebne på spill.

Under disse omstendigheter er det den nasjonale samlingsbevegelses plikt og rett å overta regjeringsmakten for å verne om det norske folks livsinteresser og Norges sikkerhet og selvstendighet. Vi er de eneste som i kraft av forholdene og vår bevegelses nasjonale mål kan gjøre dette og derved redde landet ut av den desperate situasjon som partipolitikerne har ført vårt folk op i.

Regjeringen Nygaardsvold er trådt tilbake. Den nasjonale regjering har overtatt regjeringsmakten, med Vidkun Quisling som regjeringschef og utenriksminister og med følgende andre medlemmer: Professor Birger Meidell, kirke- og undervisningsminister; politichef Jonas Lie, justisminister; dr. Gulbrand Lunde, socialminister; direktør Albert V. Hagelin, handels- og forsyningsminister; arkitekt Tormod Hustad, landbruksminister; professor R. Skancke, arbeidsminister; godseier

Frederik Prytz, finansminister; major R. Hvoslef, forsvarsminister.

Alle nordmenn opfordres til å vise ro og besindighet i denne for vårt land så vanskelige situasjon.

Ved felles anstrengelser og alles godvilje skal vi berge Norge fritt og frelst gjennem denne svære krise.

Oslo, 9. april 1940.

Vidkun Quisling.

Meddelelse til det norske folk.

I Oslo er nu alt rolig. Det er ingen fare forbundet med å opholde sig i byen. Ryktene om det motsatte er bare utspredt av uansvarlige personer. Det samme gjelder ryktene om at engelskmennene har besatt Stavanger, Bergen, Trondheim o. s. v. Rykter av lignende art må man være forberedt på vil dukke op igjen, og jeg advarer mot at folk fester lit til slik ophisselsestrafikk, som bare bringer ulykke over uskyldige. Det er liten fare for at engelske fly nu vil kunne utrette noe mot Norge.

På enkelte steder søker den flyktende regjering riktignok å fortsette mobiliseringen og organisere motstand. Jeg gjentar imidlertid og jeg understreker at dette er et forbrytersk og helt hensiktsløst spill med menneskeliv.

Hvis det ikke uten ophold innstilles, vil det kunne medføre rettsforfølgelse for mord for de ansvarlige og delaktige. Ordren om innstilling av den almindelige mobilisering må overalt og uten undtagelse efterkommes. Alene den før mobiliseringen eksisterende nøitralitetsvakt blir stående, hvis ikke annen ordre mottas.

Fra alle kanter av landet får vi for øvrig en strøm av takketelegrammer. Folk forstår betydningen av at Norge

under denne desperate situasjon dog har lykkes å få en egen, norsk nasjonal regjering, som kan representere vårt eget lands interesser.

Jeg opfordrer alle gode nordmenn til å slutte op om den nasjonale regjering som har tatt på sig den vanskelige opgave å redde hvad reddes kan.

Da enkelte embedsmenn og offentlige tjenestemenn er uteblitt fra sin arbeidsplass, vil jeg tilføie at disse uopholdelig må gjenopta sitt arbeide. Hvis ikke dette er skjedd innen den tid som er nødvendig for å komme tilbake, vil vedkommende risikere å miste sin stilling.

Vidkun Quisling.

Oslo, 9. april 1940

Tilbakekallelse av mobliliseringsordren.

Til alle militære chefer og alle vernepliktige.

Den almindelige mobilisering som regjeringen Nygaardsvold før sin flukt iverksatte stoppes uten ophold. Alle innkalte hjemsendes straks, innkalte underveis vender selv tilbake til sine hjemsteder.

Vidkun Quisling.

Oslo, 9. april 1940.

Den nasjonale revolusjon.

Første etappe av den nasjonale revolusjon i Norge endte med at den nasjonale regjering trådte tilbake 15. april.

Tiden for den endelige maktovertagelse var ennu ikke moden.

Ved iherdig undergravningsarbeide fra det gamle systems spisser og fra visse «nasjonale» fribyttere, lykkedes det å fremstille den nasjonale regjering som en hindring for fred og forsoning.

Hvis bare den nasjonale regjering kom vekk, vilde Kongen vende tilbake, fiendtlighetene bli innstillet og landet falle til ro.

Utviklingen har vist at disse påstander så langt fra slo til, at det tvertimot *er en kjensgjerning at uroen og fiendtlighetene bredte sig og vokste i styrke*, da den nasjonale regjering trådte tilbake og dermed Norges selvstendighet var blitt uten vokter og den forbryterske Nygaardsvold-regjering uten motvekt.

Disse uundgåelige konsekvenser var jeg og mine kampfeller forberedt på, men vi vilde ikke la strande på motvilje fra oss *den ringeste mulighet til å undgå fortsatt nytteløs blodsutgydelse og ødeleggelse.*

Det gamle systems menn har nu fått anledning til ytterligere å demonstrere sin evneløshet og sitt egoistiske spill med det norske folks skjebne.

Nasjonal Samlings folk og alle andre ærlige nordmenn opfordrer jeg til ikke å tape motet, men å fortsette arbeidet med øket energi.

Den 9. april fikk det gamle system sitt grunnskudd. *Den 15. april er for oss ikke noe nederlag, men utgangspunktet for veien til den endelige seier!*

«Fritt Folk» 1. mai 1940.

*

Våre ledere bedrog sitt folk. Våre folkeforbundspolitikere kom igjen gang efter gang fra Genf og fortalte at Norges nøitralitet var anerkjent. *Det var løgn.* Det var blank løgn fra disse partiføreres side og en forbrydelse mot det norske folk.

De lot England forstå at det kunde komme inn i Norge. Og fra midten av februar var de fullt på det rene med Englands invasjonsplaner. De *måtte* vite at England vilde gjøre landgang — ved Stavanger, Trondheim, Narvik og muligens Kirkenes. Men de gjorde ingenting for å møte disse angrep på vår nøitralitet, til tross for at invasjonsplanen kom tydelig frem i den britiske og franske presse, i uttalelser av ansvarlige britiske statsmenn og på annen måte. De lot tvertimot sine herrer englenderne forstå at de kunde bare komme — Norge er rede til å ta imot dere og være med i spillet.

Ikke bare på grunnlag av uttalelser av ansvarlige tyske statsmenn, men fordi det var i Tysklands åpenbare interesser ikke å krenke Norges og Nordens nøitralitet, var det utelukket at det vilde skje noen nøitralitetskrenkelse mot Norge fra den kant. Tyskland hadde ingen annen interesse her i Norden enn å kunne opretholde nøitraliteten og dermed handelsforbindelsen med Norden og delvis med den øvrige verden. Det er fullkommen klart at Tyskland var tilgodesett ved en sikker norsk og nordisk nøitralitet.

Men da det så kom, det åpne brudd på vår nøitralitet ved Altmark-affæren og derefter Englands direkte aksjon 7., 8. og 9. april, og våre statsmakter ingenting gjorde for å møte alt dette, *da var vi kommet under folkerettens bestemmelser*. Det er bestemmelser som våre statsmakter og folket i det store og hele har tatt meget lett, men som *folkeretten* selv tar meget alvorlig.

Folkeretten tar meget tungt på en stat som ikke verger sig mot nøitralitetskrenkelser.

Vi i NS sa det til punkt og prikke: England går til invasjon i Norge, og så kommer tyskerne. Men hvad

gjorde våre statsmakter? For å verge sig mot nøitralitetskrenkelsen tilbød Tyskland sin støtte i denne kamp og tilsa det garantier for dets territoriale integritet og for dets politiske uavhengighet.

Men hvad gjorde de folk som ikke våget å skyte en torpedo mot «Cossack» og som ikke foretok sig det ringeste mot den engelske mineutlegningen?

Jo, de gikk til mobilisering mot verdens sterkeste militærmakt — efter at den var kommet midt inn i landet vårt!

*

Det norske folk har en utpreget sans for å skille mellem rett og urett. Neppe noe folk i verden har vært mere begavet i så henseende enn romerne og det norske folk. Men makthaverne her i landet drev folket ut i kamp for uretten. Man sendte den norske ungdom i krig for uretten. Man forgiftet totalt de norske sinn ved å slite dem op i denne meningsløse kamp. — Da tyskerne kom for å kaste ut dem som brøt folkeretten og krenket vår nøitralitet, skulde vi med takk ha tatt imot hjelpen, ja vi skulde ha stillet våre stridskrefter sammen med de tyske for å jage engelskmennene ut av landet. Da hadde vi hevdet vår nasjonale ære. Istedet bragte makthaverne oss op i det mest tragiske militære og politiske tøv. —

Jeg vil på ingen måte tale nedsettende om den enkelte soldat, heller ikke om den enkelte officer. De blev jo bragt i en fortvilet stilling, og såvidt jeg kan forstå har de stort sett kjempet tappert for det de trodde var Norges sak.

Det var bare 6 dager vi satt med regjeringsmakten, og vi rakk ikke å gjøre underverker på disse dagene. Men

vi gjorde heller ingen dumheter, og vi misbrukte ikke våre stillinger. Vi fikk mere og mere statsapparatet i vår hånd, og vi reddet hundrer, kanskje tusener av landsmenns liv. Vi fikk også anledning til å vise vårt ansikt.

*

I 1936, da den marxistiske fare var overhengende, satte vi alt inn på å stanse dens fremgang, og det lyktes oss.

Dette har skapt den løgnaktige påstand at NS er mot det arbeidende folk. At vi tvertimot er *den riktige arbeiderbevegelse*, beviser den kjensgjerning at mens vi satt med regjeringsmakten, *forsvarte vi det arbeidende folk*. Da arbeiderne blev kastet ut det ene sted efter det annet fordi man trodde man nu hadde fritt spill med dem, da tok vi dem i forsvar. Vi søkte å holde bedriftslivet igang, da det blev stanset. Vi sørget for utbetaling av lønninger til arbeiderne da bankene blev lukket. Vi prøvet på alle måter å gjøre rett og skjell også i det spørsmålet.

*

Norges politiske, moralske og økonomiske enhet er en betingelse for alt annet, det er en betingelse for at Norge skal kunne hevde sin eksistens som selvstendig rike og det norske folk sitt liv som selvstendig folk i de andres folkefellesskap. Å gjenreise enheten i det norske folk er den idé som har gått gjennem hele vårt arbeide i denne tid. De forstod ikke hvad det gjaldt, de som styrtet oss ut i ulykken. Det er nettop derfor vi er kommet der. Hadde de hørt på hvad vi i NS har talt og skrevet gjennem alle disse år, vilde det som nu er hendt vært uskjedd. De *styrende* har ikke forstått, og *folket* har ikke forstått. De har ikke villet høre på dem som *har* forstått. De har

ikke villet høre, fordi de var forgiftet av en propaganda som var *mot* vårt folks livsinteresser, som stod i fremmede makters tjeneste, som ikke vilde det norske folks vel. De vilde ikke forstå, fordi de mente det var mot deres egeninteresser. De stod i den gamle front, i sin partifront, i sin systemfront, som var en *verdensfront*. Og da begivenhetene antok karakteren av en motsetning mellem Tyskland og England, var deres parti gitt. Deres parti var gitt av deres egeninteresser, og fornuften talte ikke.

*

Hvem er disse mennesker som våger å dømme oss NS-folk? Hvad er det som gir dem rett til å være dommere? Er det deres klokskap, deres forutseenhet? Er det deres karakteregenskaper, deres fedrelandssind? De sier endog at vi er landsforrædere. Vi skal bl. a. ha kalt tyskerne inn i landet. Men hvem andre enn disse folk selv med sin politikk har sørget for at tyskerne blev tvunget til å komme inn i dette land! De har sannelig ingen rett til å sette sig til doms over oss, og vi vil ikke tåle det! —

NS kommer til makten før eller senere, når det rette øieblikk er inne, det er sikkert nok. Og målet er for oss ikke denne makt, men å bruke den til å løse de opgaver vi har satt oss, bruke den til folkets og landets gavn.

Det er noe enhver må forstå at den nødvendige nasjonale nyordning i pakt med tiden, kan bare en nasjonal, ideelt innstillet bevegelse gjennemføre. Ellers vil det bare føre til et stort byråkrati og hele «nyordningen» bli dødfødt.

NS er den organisasjon som må bære det hele frem — vi skal gjenreise Norges frihet og søke å nå frem til en

ordning med landets plass i verdensfellesskapet. Først må vi ordne forholdet til våre germanske frendefolk, og på grunnlag av dette brorskap og samarbeide, dette faste og frie forbund mellem germanske stater vil vi være med å skape en ny europeisk ordning — et nytt verdensfellesskap.

*

Det er bare to alternativer: Enten må folket slutte op om den nasjonale bevegelse, eller så går Norge under som selvstendig rike. Man må nu forstå at jo sterkere den nasjonale bevegelse er, jo sikrere er det at Norges selvstendighet vil kunne gjenreises. Gjenreises i samarbeide med Tyskland. Den utenlandske propaganda sier at dette bare tjener Tysklands interesser. Dette er så langtfra tilfelle. Når den nasjonale samlings-bevegelse er sterk vil vi kunne hevde Norges stilling overfor Tyskland. Vi går inn for interessefellesskapet mellem de to folk, men ikke på Norges bekostning.

Dette skulde være soleklart for alle tenkende mennesker. Derfor, støtt NS! Vær med i den verdensomfattende bevegelse, hvor vi kjemper på en del av fronten.

Av Quislings tale på NS-møtet i Oslo 5. juni 1940.

Efter 1905 blev Norge et engelsk lydrike.

Saken er den at da vi i 1905 hadde avkastet det svenske lydrike-forhold og mente å ha fullført frihetsverket og fullgodt blitt et fritt og selvstendig rike, da var vi i virkeligheten glidd inn i et for vår nasjonale eksistens langt farligere fremmed avhengighetsforhold. På tross

av alle frihetsfraser blev Norge i virkeligheten et *engelsk lydrike og en provins i det britisk-jødiske kapitalistiske verdenssystem.* I intet annet land har de anglomane plutokrater hatt større makt enn i Norge. De «demokratiske» partier var bare redskaper for dem. De besatt den politiske og økonomiske makt, og ved systematisk påvirkning gjennem årrekker innviklet de vårt folk helt i den britisk-jødiske kapitals nett, ja lammet nordmennenes evne til å tenke og handle norsk og nasjonalt. Den egelske syken.

Utad blev Norge langsomt men sikkert trukket inn i de engelsk-jødiske farvann. Innad blev det splittet og opløst i pengetenkning, i liberalisme og marxisme, i partipolitikk og klassekamp.

De som først forrådte arbeiderbevegelsen og derefter landet.

Den regjering som nu har søkt ly hos de engelske lorder i storfinansens høiborg London, er forunderlig nok utgått av et norsk *arbeiderparti.* Dette partis ledere med Nygaardsvold og Tranmæl-klikken i spissen har gått fra forræderi til forræderi.

Det første grove forræderi var at de førte marxismen og klassehatets evangelium inn i arbeiderbevegelsen.

De fortalte de norske arbeidere

at veien til socialismen gikk gjennem en internasjonal proletarrepublikk.

at «Ja vi elsker dette landet» ikke var *deres* fedrelandssang.

at det norske flagg ikke var *deres* flagg.

at Norge ikke var *deres* fedreland.

De innbilte de norske arbeiderne at forsvaret var et våpen — ikke til å forsvare vår selvstendighet med — men et borgerlig klasseforsvar.

Efterhånden gled de over i ren levebrødspolitikk.

De forrådte blankt arbeiderbevegelsen og arbeiderne og de idealer de oprinnelig var gått inn for, og de havnet i det gamle kapitalistiske system som de en hel menneskealder hadde agitert imot. Fra å være Moskva-agenter blev Tranmæl-Nygaardsvold-klikken *Englands lakeier.*

Allerede i begynnelsen av 1938 deltok *Martin Tranmæl,* regjeringspartiets fremste leder, i en internasjonal kongress i Paris, hvor blev drøftet *frontdannelsen mot Tyskland.*

Efterpå holdtes et stort demonstrasjonsmøte i Oslo, hvor Tranmæl talte om Nygaardsvold-regjeringens forsvarsbevilgninger som et ledd i den internasjonale kamp mot «fascismen», d. v. s. mot Tyskland og Italia, en kamp som Norge ikke kunde stå utenfor, uttalte Tranmæl.

Ifjor høst, 14.—15. november, var regjeringspartiet representert på et nytt krigsmøte i London.

På den annen side hadde vi de borgerlige partier, som alle har vært på *defensiven* i de siste 10 år, undtatt når det gjaldt sammen med marxistene og med alle midler å nedkjempe NS og å forgifte nordmenns sinn mot det nye Tyskland.

De tillot at hele samfundet blev undergravet moralsk, politisk og rettslig.

De holdt inntil den bitre slutt ved makten en internasjonal jødeagent som sin og statens første mann, høires fører, herr *Hambro,* alias Hamburger, alias Rensburger, alias Levy. De holdt i de siste fem år ved makten Nygaardsvolds klassekampregjering, hvorav flere medlemmer har vært agenter for en fremmed stat.

De borgerlige partiers fremste ledere *Hambro og Mowinckel*, var de førende i den landsforræderske folkeforbundspolitikk som gjorde vårt nedrustede land til part i stormaktsblokken mot Tyskland.

De tillot ikke bare at forsvaret blev ødelagt, men de var også med på den uansvarlige lettsindighet i vår utenrikspolitikk. I hver eneste konflikt i Europa de siste år har Norge tatt del. Partipolitikerne vanskeliggjorde i tur og orden vårt forhold til Italia ved sin sanksjonspolitikk, overfor Sovjet-Russland i Trotsky-saken, overfor Spania i dets frihetskamp, og den hele tid har de på utallige måter fornærmet og sjikanert det nye Tyskland og dets Fører.

Det var Nygårdsvoldregjeringen — ikke jeg — som bragte tyskerne inn i landet.

Det er all grunn til å tro at dette landsforræderstandpunkt blev inntatt i samforstand med vestmaktene. Iallfall var vestmaktene bekjent med det. Og *da England brøt Norges nøitralitet*, forholdt da også våre statsmakter sig overensstemmende med det.

Da englenderne 16. februar iår brutalt trengte inn på norsk territorium i Jøssingfjord og entret «Altmark», forsvarte Koht og regjeringen ikke vår nøitralitet, men forholdt sig passive. Det blev ikke skutt på det engelske krigsskib. Dette var ensidig partitagen for England og folkerettsbrudd, forræderi mot vårt land.

Da englenderne 7. og 8. april sperret de norske farvann med minefelter, forsvarte regjeringen ikke Norges nøitralitet annet enn med papirprotester. Dette var igjen forræderi, og de tvang derved Tyskland til aksjon. Det er dem og ikke mig, som bragte tyskerne inn i landet.

Landsforræderi i høieste potens.

Først ødelegge Norges forsvar og kompromittere dets nøitralitet og siden styrte landet ut i håpløs krig mot den største krigsmakt som verden har sett, for England og for sitt eget korrupte partisystem *mot* landets livsinteresser. Det er landsforræderi i høieste potens. Selv bragte de sig i sikkerhet. De flyktet og overlot folket til sin skjebne.

*

Da den første store etappe i krigen i Norge var slutt den 2. mai, da englenderne som var ansvarlige for den europeiske krig, istedenfor virkelig å hjelpe Norge, lot landet i stikken i feig flukt, også da var de norske regjeringsherrer som satt langt nok utenfor skuddlinjen, dristige nok til ikke å slutte noen fred. *De røvet vårt gull, de stjal vår handelsflåte* og overleverte disse nasjonal-verdier til en fremmed makt. Det er i ordets sanneste betydning landsforræderi.

Så førte de fra Nord-Norge kampen videre, en kamp som helt fra begynnelsen av var håpløs, med fare for at vårt fedreland skulde bli delt i Syd- og Midtre-Norge på den ene side og Nord-Norge på den annen. *Det er landsforræderi som også vår straffelov direkte omtaler og setter dødsstraff for.*

Ikke noen gang i Norges historie var faren så stor for at vårt fedrelands integritet skulde krenkes, for at Nord-Norge skulde gå tapt for alltid, som i denne siste tid, ved Nygaardsvolds og Kohts handlinger.

Da så på grunn av de militære nederlag i vesten, hele affæren ikke lenger passet i engelskmennenes kram, *så pakket engelskmennene sine saker sammen* uten hensyn til

Norges skjebne, og lot igjen nordmennene i stikken. Men herrene Nygaardsvold og Koht, kongen og kronprinsen kom fremdeles ikke til fornuft. De flyktet til London og satte dermed toppen på sin ansvarsløse og feige handlemåte.

Den største skam og skjensel som er overgått det norske folk.

Og så nordmenn, gjøre dere det klart dette skammelige som aldri før er forekommet i vår historie: de tok norske tropper med sig for å bruke dem som kanonføde for Englands interesser. Det er den største skam og skjensel som noensinne er overgått det norske folk, det største svik i vår historie. De selger norske soldater og stempler dem som er blitt tilbake som landsforrædere. *Efter forbrytermetoden «stopp tyven»* kaller de *oss* for landsforrædere og rømmer selv unda. Hvis de ennu eier skamfølelse, da vil de skamme sig.

Jeg tror at det gir sig klart og utvetydig hvem som har forrådt Norge og hvem som selv har tapt retten til å tale i Norges navn.

*

Vi i Nasjonal Samling har i årevis advart mot denne katastrofepolitikk som nu begynner å bli åpenbar for alle. Vi har bekjempet den med all kraft på tross av at vi den hele tid er møtt med en syndflod av løgn og bakvaskelser og med midler hvis sjofelhet er uten sidestykke i Norges politiske historie. *Det er det motsatte av landsforræderi.* De fleste her i landet synes vel nu at kongens og regjeringens fortsatte kamp fra London er vanvidd og for-

brytelse. Andre hevder, og med rette, at det allerede var det største vanvidd å fortsette kampen fra Nord-Norge efter at engelskmennene hadde opgitt hele Syd- og Mellem-Norge. Vi i Nasjonal Samling skjønte helt fra krigens begynnelse, ja lenge før den begynte, at en slik krig i det hele tatt var vanvidd, og kjempet mot den. Den 9. april kastet vi oss av all kraft mot dette vanvidd.

Jeg føler mig overbevist om at mange av mine landsmenn som, tilskyndet av våre motstandere, har æresskjelt oss og truet oss på livet, en gang vil føle sig beskjemmet over sin handlemåte og over at de i Norges skjebnetime valgte *Barrabas* og ropte *korsfest.*

Jeg står for mine handlinger. Jeg er ikke flyktet, jeg er ikke tyskernes fange, og jeg er heller ikke blitt skutt eller har begått selvmord, slik som man har fortalt dere.

Jeg bærer et ansvar overfor Norges historie, og det gjør også dere, mine landsmenn. *Jeg appellerer til hele det norske folk om* å bli sig den store tid bevisst og å stille sig i våre rekker, hvis eneste mål siden år og dag har vært, og er, et fritt og lykkelig folk i et samlet og trygget Norge.

Da skal den nasjonale utviklingslinje som går som en rød tråd gjennem hele Norges historie fra Hafrsfjord over 1814 og 1905, bli ført frem til målet: et fritt og selvstendig rike, og det norske folk vil i skjønnsomt samarbeide med sine germanske broderfolk, i første rekke med det nye Tyskland, stå foran den uten sammenligning største materielle og kulturelle opblomstring i hele sin historie.

Nordmann, landsmann, gjør også du din nasjonale plikt.

Av en tale i Kringkastingen 24. juni 1940.

Kamerater og kampfeller!
Norske kvinner, og norske menn!

25. september vil gå inn som en merkedag i Norges historie.

Det gamle er falt og det nye Norge kaller.

Det er idag vanskelig å overse hele omfanget av det som er skjedd, og som fikk sitt gjennembrudd igår. Men det er i hvert fall klart for alle at det partipolitiske system falt i grus, og et *tidehverv* er forbi.

Kanskje står vi foran en ny tusenårssaga i vårt fedrelands historie, også med hensyn til vår fremtidige plass i verden.

Partipolitikkens tidehverv er slutt. Det er begravet under sine egne ruiner. Men partipolitikken er ikke bare død, den begikk som vi så ofte har spådd, direkte *selvmord.*

*

Når vi den 16. april trakk oss tilbake fra regjeringsmakten var det fordi vi ikke vilde la noe uforsøkt som kunde føre til en fredelig ordning med tyskerne og stanse den for Norge så meningsløse og håpløse krig. Vi kunde ikke leve under den bebreidelsen å ha stått i veien for at blodsutgydelsen skulde ophøre. Vi trådte tilbake. Det vil si, vi trådte *ikke* tilbake, men *til side.*

Og så begynte spillet med konferanser og intriger, og ministerlister i lange baner. Hundre er vel et lite tall på alle de riksråder og alle de kabinetter som blev satt sammen i denne tiden. I disse dager har vi gjennem den tyske rikskommissær fått vite hvordan «folkets kårne» var villige til å avsette både konge, regjering og sig selv, *bare de fikk sikret sine egne stillinger i fremtiden.* De har gjort sig fortjent til alles forakt. De er døde i sin skam.

Når man tenker tilbake på Norges historie — på de splittelsens og søndringens menn som for tusen år siden satte sig mot samlingstanken og som rømte av landet, så er der dog et stort sprang til de ynkelige stympere vi har idag, både de som reiste til Vesterøiene og de som blev tilbake i landet og intrigerte.

*

Nasjonal Samlings store mål har i alle år vært å føre Norge frelst gjennem de veldige omveltninger som vi visste måtte komme. Det er nu vårt mål å redde det som reddes kan og litt efter litt igjen bygge op igjen grunnlaget for et fritt og selvstendig Norge.

Det første store skritt er nu gjort ved innsettelsen av de konstituerte statsråder.

Nasjonal Samling er idag det eneste lovlige parti i Norge. Det er våre idéer som nu skal danne grunnlaget for gjenopbygningen av den norske stat. Det betyr en *nyordning* av det norske folks livsformer. Dere vet at det betyr bort fra klassekampen, bort fra partipolitikken, en nyorganisering i overensstemmelse med tiden og utviklingens krav.

Det betyr *frigjørelse fra kapitalismens åk.* Det er ikke noen frase. Vi vet alle sammen, eller burde ihvertfall vite det, at «kapitalismen» — den internasjonale finanskapital og dens representanter i Norge har *hindret* utnyttelsen av de rikdommer som hviler i våre fjell, i våre fosser, i havene og i de store strekninger av udyrket jord.

Hvad er det som har hindret at de blev utnyttet?

Hvad er det som har skapt den kroniske arbeidsløshet i dette landet hvor det er så uendelig meget å gjøre?

Det er *det kapitalistiske systemet.* Hver på sin måte var de gamle partier uttrykk for dette økonomiske system

med dets kamp om særinteressene og til syvende og siste intet annet enn den internasjonale jødefinans leietjenere.

Dette avhengighetsforhold til den internasjonale jødefinans har ligget som en mare på det norske folks materielle utvikling, og det har vært som et bånd på det norske folks åndelige frihet.

Hvorfor har vi dette land med 10—12 millioner hestekrefter i våre fosser, innført 3 millioner tonn kull om året?

Hvorfor bygget vi dampcentralen for kull i Oslo, om det ikke var, fordi det var i disse internasjonale pengekrefters interesse og fordi det alltid var nok av nordmenn som var villig til å stille sig til tjeneste for den mektige storfinans?

Alt dette er vi nu ferdig med.

Det er et fallittbo som disse folkene har overlatt oss. Det nye Norge skal frigjøres fra den internasjonale finansmakts kvelertak, det skal bygges op i pakt med den nyordningen som foregår i Europa og som nu snart er brutt igjennem på hele kontinentet.

Det gamle system og deres menn er feiet bort av stormen.

*

Vi som har sett dette veldige opgjør komme, vi har også forstått at det ikke bare gjelder det norske folkets frihet, men *hele den nordiske folkeætts eksistens*. Vi har sett hvorledes England har benyttet sin geografiske beliggenhet til å så splid i Europa, med sitt motto: splitt og hersk, hvordan det har benyttet sig av uroen i Europa til å bemektige sig de andre verdensdeler, plyndre koloniene, etablere sitt herredømme og sitt tyranni over havet. På den annen side har vi de veldige menneskemasser i

Sovjetsamveldet som vokser med tre millioner mennesker om året.

Enhver som tenker litt over dette problem vil forstå at de splittede germanske stammer gikk en usikker fremtid imøte mellem disse umåtelige fremvoksende riker på hver side.

Vi hadde et svakt håp om at det *nordiske* folkeelement i England skulde seire, at de skulde hindret katastrofen. Men de ødeleggende krefter var for sterke.

*

Som følge av denne utvikling og sin særegne beliggenhet er England eftersom den jødiske innflytelse blev fremherskende, blitt liggende *som stengsel for den germanske rases utfoldelse* og det har også stengt for *Norges* utvikling. Det sank ned til å bli et lydrike under England, en liten jolle på slep efter den engelske skuten.

Det er en utvikling som må brytes ved at germanerne bryter sig vei inn over England. Derfor er det som foregår i Norge noe mere enn en begivenhet innen vårt eget land. Europa tvinges til en samordning, men før sammenslutningen av Europa tvinger den *germanske samordning* sig frem. Og Norge vil være en hovedhjørnesten i det store germanske sambandet som nu holder på å utvikle sig.

Nu gjelder det for oss å rydde op slagfeltet og bygge op det nye.

*

Det var en opreisningens dag for mange av dere i Nasjonal Samling som har hatt det tungt. Men la dere ikke henrive av det som er skjedd. Forstå at en stor kamp og fremfor alt en slitsom kamp ligger foran oss. Forstå at det arbeide vi har, er et arbeide fra dag til dag, fra år til år.

La ikke det som er skjedd forlede dere til å hovere, men vær beskjedne og arbeidsomme.

Studer vårt folks historie, se sammenhengen i vår historie, og dere vil få ny kraft, nytt håb og ny tro på vårt folks innsats. Dette lille folket på tre millioner med et par millioner andre steder rundt om i verden, er et ganske eiendommelig folk, med eiendommelige evner hos den enkelte. *Det er disse evner som nu skal komme til sin rett.*

De store naturrikdommer i landet skal nyttiggjøres. Det er ingen tvil om at det må ligge slumrende krefter i folket, som det nu gjelder å løse.

Så vil jeg da til slutt minne dere om hvad *Ibsen* skrev i sitt dikt til Norges tusenårsfest til minne om slaget ved Hafrsfjord. Han refset den spliden og søndringens ånd som hadde ført frem til de forhold som nu greit er lagt åpent for det norske folk. Samtidig så han *hvorledes samlingen av Norge vilde fullbyrdes i neste slektledd.*

Da først, mit land, du yder høisind ly.
Da er din gamle stortid vorden ny,
og spaadoms-gaaden herligt løst i nuet.
Da ser jeg dig mit folk, som trøstig vovet,
hvad Du i samlings-festens rus har lovet, —
jeg ser dig træde tidens aabne spor
imod et frit et helt et mægtigt Nord,
jeg ser dig som en slægt, der tungt har sovet,
men sund er vaagnet ved et maningsord,
jeg ser dig som en slægt, der vil og tror,
med kraft til mer end dont paa land og fjord, —
med længslers hærgang rundt den vide jord,
og store drømmes løvtag om dit hoved!

Av en tale i Oslo 26. september 1940.

Dette Nasjonal Samlings program er fremlagt på NS' landsting og godtatt av rådet 28.—29. januar 1934, samt stadfestet av undertegnede fører 15. februar 1934, efter at hensyn er tatt til fremkomne bemerkninger.

Vidkun Quisling.

Nasjonal Samlings mål er:

Nasjonal enhet uten klassemotsetninger og partier, et solidarisk norsk folkesamfund bygget op organisk på yrkeslivets grunn, med et sterkt og stødig styre: Et faglig folkestyre.

Ut fra dette grunnsyn vil bevegelsen gjennemføre følgende

Program

I. Staten og samfundet.

1. En handlekraftig *nasjonal riksregjering* uavhengig av partipolitikk.
2. Nasjonens kultur- og næringsliv organiseres i *selvstyrende legaliserte yrkeslag (laug)* som danner bindeledd mellem den enkelte og staten, under statens kontroll. Et *riksting* av yrkeslagene organiseres og gis innflytelse på rikets styre.
3. *Statsforvaltningen rasjonaliseres* med sterk øking av fagkyndiges innflytelse av den enkelte embeds- og tjenestemanns personlige ansvar og myndighet, og med skarpt skille mellem den almindelige forvaltning og statens forretningsdrift.

4. *Det kommunale selvstyre omlegges* og kommunene undergis effektiv statskontroll. Fylkesmennenes stilling som organ for regjeringsmakten styrkes. Grundig oprydding i de kommunale gjeldsforhold. Skarpt skille mellem staten og kommunenes opgaver og ansvar.
5. *Lov og rett håndheves uavkortet.* Staten overtar alt politi. Korrupsjon og uhederlighet bekjempes strengt. Det skapes vyrdnad for domstolene. Legfolks deltagelse i rettsavgjørelser innskrenkes. Kriminal-reform og mer nasjonal civilrett.
6. De offentlige finanser ordnes efter en flerårig *finansplan* med streng økonomi og minst mulig trykk på arbeidslivet. *Samskatt innføres*, og skattene bringes efter hvert ned på et rimelig nivå, ens for hele riket. Bundne utgifter løses.
7. *Frivillig arbeidstjeneste* innføres for all frisk ungdom for å styrke solidaritetsfølelsen og som et ledd i arbeidet for å bygge landet.

II. Arbeidslivet.

8. *Rett og plikt til arbeid for enhver.* Ethvert ærlig arbeid skal aktes, enten det er kroppsarbeid eller åndsarbeid.
9. Den enkeltes tiltak og eiendomsrett trygges innenfor rammen av en *planøkonomisk* ordning av produksjon og omsetning med full utnyttelse av landets muligheter. Stat og kommuner skal ikke drive næringsvirksomhet, hvor ikke sterke samfundsmessige hensyn krever det. Kooperasjonen skal være upolitisk.
10. *Tidsmessig utbygging* av samferdselsmidlene til lands, til sjøs og i luften, og av våre vannfall, under størst mulig bruk av private anbud.

11. Lockout og streik forbys. *En arbeidets lov* fastsetter arbeidsgivernes og lønnsmottagernes rettigheter og plikter, deres innbyrdes samarbeid og bestemmer hvorledes interessetvister i arbeidslivet skal avgjøres. For å verne bedriftene og deres funksjonærer og arbeidere mot misbruk, endres også børs- og aksjelovene, og ledelsens personlige ansvar skjerpes.
12. *Arbeidsløsheten bringes til ophør* med alle gagnlige midler efter en landsomfattende arbeidsplan. Arbeidstiden og arbeidernes antall reguleres i samhøve med teknikkens utvikling, så all ungdom kan komme i arbeid. Det tilgjengelige arbeid påsees fordelt rimelig og rettferdig; misbruk med dobbeltstillinger og med ansettelse ved bekjentskaper hindres. Forsorgsordningen legges om som et ledd i en samlet planmessig *socialreform*. Arbeidsføre skal ikke ha bidrag, men skaffes arbeid.
13. Et *rasjonelt pengesystem* med fast pengeverdi på et nivå som landets næringsliv er tjent med.
14. *Bankvesenet omordnes* og centraliseres. Kredittgivningen skal tilgodese næringslivet over det hele land og like meget de små næringsdrivende som de store. Kapitalen skal tjene arbeidslivet. Rentebyrden lettes. Skadelig spekulasjon og urimelig arbeidsfri inntekt hindres. Spareinnskudd og alders- og livstrygd sikres.
15. *En nasjonal bondepolitikk* som trygger en fri, selveiende bonde- og småbrukerstand, sikrer landets matforsyning og letter nydyrking og bureising. Gjeldsopgjør og regulering av beskatning, tollavgifter, markeder og priser så landbruket blir lønnsomt.

16. *Skogsaken fremmes i stor målestokk.* Skogrekruttskoler. Skogens avkastning økes ved rasjonelle bruksmåter og ved kultur- og veiarbeider som samtidig gir jevnt arbeid året rundt for skogsarbeiderne. Disses kår skal bedres, deres adgang til å bli selveiere lettes.
17. Fiskerne *støttes* ved hjelp til organisert samdrift, ved arbeid for bedre fiskeprodukter, bedre organisert utførsel, øket innenlandsk omsetning, modernisering av opbevaringsmåtene og transporten, samt gjeldsordninger og lettet overgang for fiskere til jordbruk. Vaktholdet mot fremmede trålere gjøres effektivt.
18. Energisk ophjelp av *håndverk, hjemmeindustri og småbedrifter.*

III. Individet, slekten og folkehelsen.

19. *Den enkeltes ansvar* for å berge sig selv skjerpes. Enhver søkes stilt på den plass hvor han best kan nytte sine evner og krefter til det heles vel.
20. *Familien og hjemmet vernes.* Vyrdnaden for kvinnens virke i hjemmet og for morskallet høines. Politisk, rettslig og yrkesmessig *likestilling mellem mann og kvinne.* Barnetrygd gjennemføres og folketrygd for gamle og uføre.
21. *Folkehelsen* styrkes ved bedre hygiene og bedre boligforhold, ved å motarbeide alkoholmisbruk og ophjelpe sund folkeidrett. *Vern om folke-ætten;* vaneforbrytere, sinnssyke og arvelig belastede personer, som efter sakkyndiges mening ikke kan få sunde barn, berøves forplantningsevnen. Strengere kontroll med utlendingers opholdstillatelse og innvandring.

IV. Skole og åndsliv.

22. *Kristendommens grunnverdier vernes.*
23. *Bedre skoleutdannelse* på kortere tid med større vekt på karakterdannelse, samfundsånd, kroppsutvikling og det praktiske livet. En *samlet skoleplan* med specialisering efter den enkelte elevs anlegg og fremtidsplaner, og efter samfundets behov. Ved stipendier bekoster staten den høiere utdannelse av særlig begavet ungdom. *Forskningsinstitutter og fagskoler* utbygges.
24. *Fritt åndsliv* med organisert selvstyre under statens tilsyn og kontinuerlig økonomisk støtte.
25. Presse, teater, kringkasting, film og andre kulturformidlere skal *fremme nasjonens interesser.* Samfundsfiendtlig propaganda og utbredelse av klassehat forbys.
26. Den naturlige sammensmelting av de to målformer til *ett norsk skriftsprog* fremmes, men uten tvang.

V. Forsvaret og utenrikspolitikken.

27. *Forsvaret styrkes*, særlig sjø- og luftforsvaret. Hær, flåte og luftvern organiseres til sterkt samarbeid.
28. Utenrikstjenesten gjøres praktisk og effektiv. Det stakes op klare linjer for en *målbevisst nasjonal handels- og utenrikspolitikk.*
29. *Handelspolitikken* skal især arbeide for å skaffe folkehusholdet fast grunn og for å holde oppe utførsel og skibsfart. Varer som kan frembringes forsvarlig og tilstrekkelig innenlands, skal ikke hentes utenfra. Utenom denne selvberging arbeides for øket varebytte med andre land, om nødvendig på grunnlag av gjensidighet. Norske tiltak i fremmede land skal

ha aktiv og målbevisst politisk støtte. Norges interesser i polarstrøkene hevdes våkent og sterkt.

30. *Utenrikspolitikken* skal søke tilknytning til rase-, kultur- og interessebeslektede folk verden over for særlig på denne fellesgrunn å gjøre vår innsats i folkenes verdensfellesskap.

Overalt må gjelde at hensynet til hele landet går foran enkeltpersoners, partiers og landsdelers særinteresser. Egennytte gjennem folkenytte.

Vi er et rike - Vi skal bli et folk!

NBR Depotbiblioteket

94sd 46 014

320
Q4qu

QUISLING
HAR
SAGT-